Florin Bican
Singur printre mârlani
Ediţie revăzută şi adăugită
EDITURA ART
Redactor: Dragoş Dodu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Coperta: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BICAN, FLORIN
Singur printre mârlani / Florin Bican.
— Bucureşti:
Art, 2016
ISBN 78 – 606 – 710 – 31 – 5
821.135.1 – 1
Ediţie revăzută şi adăugită a volumului *Cântice mârlăneşti*, apărut în 2007
© Editura ART, 2016, pentru prezenta ediţie

Fiului meu Sebastián, aceste pilde călăuzitoare
Copil cu fruntea pură, făr' de nor.
Să nu te miri, citind acest volum.
Când vezi că nimbul personajelor
Mai explodează uneori: BUM! BUM!
Să nu te miri şi nici să te strofoci.
De vei simţi cumva că nu-nţelegi.
E un volum pentru copii precoci.
Deci e normal să-i sperie pe blegi.
Când mama-ţi spune seara „Somn uşor".
Şi cu un gest brutal stinge lumina.
Eroii mei la tine-n dormitor
Vor poposi să-ţi tulbure hodina.
Cu ce au la-ndemână fiecare – Buldozer, brici, brichetă, drujbă, dinţi – În somnul tău vor plămădi coşmaruri
De care se-ngrozesc pruncii cuminţi.
Dar tu, copile, n-ai de ce te teme…
De eşti, cum tind să cred, rebel şi rău.
Opac la carte, refractar la teme – Teroarea n-o să strice somnul tău.
Când te-nconjoară personaje sumbre

Să-ţi ţină companie până-n zori
Cu ale lor insidioase umbre.
Vei încerca, bag sam, să le omori…
Dar n-o să poţi a le veni de hac
Când vin, precum moroii din morminte, în grup compact şi gata de atac…
Nu râde, bă, citeşte înainte!
Cum?! *Zici că tu habar n-ai să citeşti*?!
…şi nici nu ştii silabisi cuvinte?!
…şi chiar de-ai şti, tot n-ai citi poveşti?!
Atunci râzi, bă, şi nu citi-nainte…
H
Balada Rabiatei Arabella
Arabella lu' Glucoză
Şi-a făcut rost de-un buldozer
Şi-a luat-o cu el prin sat.
Chitită pe demolat.
N-a fost colţ să nu dea iama
Cu şenila şi cu lama…
Vai, supravieţuitorii.
Cum îi mai treceau fiorii
Când priveau în jurul lor
La prăpădu-ngrozitor.
„Arabella, Arabella – I-au spus ei, mâhniţi – acela
A fost dragul nostru sat.
Iar tu ni l-ai demolat.
Ce ne facem noi acum?
Ne-ai lăsat ca proştii-n drum.
Eşti o plagă socială!"
Şi-ar fi luat-o la poceală…
„Arabella, ia aminte – I-au zis ei scrâşnind din dinte – Punem noi mâna pe tine.
Fă, şi n-o să-ţi fie bine…"
Arabella, din cabină.
Le-a răspuns: „Mă doare-n splină.
Vreţi să mă intimidaţi?
Sunteţi nişte sinistraţi!
Nu mă prindeţi voi pe mine.

Nici în văi, nici pe coline.
Nici la şes, nici în zăvoi.
Pun buldozeru' pe voi
Dacă faceţi vreo figură".
„Mama ei de paceaură – Zic sătenii înciudaţi – Păi să nu-ţi vină s-o baţi?
Las c-o învăţăm noi minte…"
Şi s-au dus la Preşedinte.
Preşedintele Ulise.
Maistru-n jocuri de culise.
„Excelenţă, să vedeţi.
Arabella din Scăieţi.
Satul nostru de-obârşie.
Ne-a distrus din temelie
Acareturile toate".
„Arabella? Nu se poate – Zise Preşedintele.
Dezvelindu-şi dintele
Într-un rânjet echivoc – O vom lichida pe loc!
Trimit Garda Personală
Şi-o termină c-o rafală.
C-avem arme din import.
Care mişcă-n front e mort!"
Arabella lu' Glucoză între timp schimbase-n proză.
Din manetă şi pedală.
Poezia ancestrală
A cătunului Scăieţi.
„Ai s-o ciuruim, băieţi – Ordonă, privind cu jale
Şeful Gărzii Personale – Armele la ochi… şi FOC!"
Arabella-ntoarse-n loc
Şi-o porni către flăcăi…
„Rupeţi rândurile, ai!" – Ordonă, fugind din cale.
Şeful Gărzii Personale.
La comanda „înainte!"
S-au întors la Preşedinte.
„Ce ne facem, Excelenţă?"
„Declar starea de urgenţă.
Mama ei de paceaură.
Mi-e că dă iama-n natură

De nu luăm nicio măsură.
Azi dă gaură în mediu.
Mâine chiar la noi în sediu.
Se impune un remediu.
D-aia zic eu că nu strică
S-o exterminăm de mică.
Când e vorba de dezastre.
Intervin Căştile Albastre.
Deja i-am solicitat
Să facă ordine-n sat.
Deci duceţi-vă degrabă
Ca să-i ajutaţi la treabă.
Cot la cot să combăteti
Fenomenul din Scăieti.
Descindeţi în teritoriu
Şi luaţi fata la omoriu.
Că ne face de fecală
Pe arena mondială…"
Arabella demolase.
Cu succes, hambare, case.
Mai pe scurt, infrastructura.
Şi-acum ataca natura.
Precum bine intuise
Preşedintele Ulise.
Manevrându-şi utilajul.
Se juca cu peisajul.
Se juca de-a „uite-l, nu-i".
Şi pe vale, şi pe grui.
Chiar şi câte-o Cască Albastră
Murmura: „Parcă-i de-a noastră".
Admirând cu cât talent
Modelează-n ambient…
„Mama lor de Căşti Albastre.
Stau ca florile în glastre.
Ei şi Garda Personală
N-au făcut nicio scofală".
Zic sătenii strânşi ciopor.
Cu glas ameninţător.

„Mama ei de paţachină.
Occidentul e de vină
C-o las să se desfăşoare
Cu buldozu' prin ponoare.
De nu scapă nicio floare.
Bietul spaţiu mioritic
A ajuns în stadiu critic…"
„O, oameni buni, da' până când
S-aud materia plângând?
— S-a ridicat un orator.
La rândul său, din rândul lor – O, mama mamii ei de fată.
Pe ea! Acum ori niciodată!
Mă duc să-mi iau destinu-n mână…
E trădător cel ce amână!
Vom sta de strajă în câmpie.
Cu propria anatomie
O vom opri pe Arabella!
O, până când să umble lela?
Cât va să ne mai cotropească
Ea nouă vatra strămoşească?
Când vede totu-n jur ca-n palmă.
Cum ar putea rămâne calmă
Societatea din Scăieti?
O, nu simţiţi, o, nu vedeţi
Sărmanul sat câte îndură?
O, mama ei de paceaură!
Din cauza la o punkistă
E azi întreaga obşte tristă
Şi-şi suflă nasul în batistă…
Nici nu putem ieşi în stradă.
C-a apucat deja s-o radă.
Ce ne rămâne de făcut?
Să ne reintegrăm în lut?
O, ce destin umilitor…
Eu, unul, dac-a fi să mor.
Voiesc să mor cu ea de gât!
Voi şti atunci măcar atât.
Că generaţii viitoare

Vor fi scăpat de sub teroare…
E necesar să se jertfească
Pentru ţărâna strămoşească.
Din rândul nostru un flăcău
Şi vom cinsti numele său…
Sunt gata să fiu eu acela.
Zic *muie*, deci, lu' Arabella!"
Şi-acestea zise, cu curaj.
S-a repezit spre utilaj
Şi-n urma lui a dat năvală
Şi populaţia locală, încurajaţi de al său glas.
Au înjurat de parastas.
De patrafir şi de prescură
Şi ce le-a mai venit la gură.
Cum cere datina străbună
Şi-au dat năvală împreună.
Toţi înarmaţi cu furci, cu coase.
Strigând: „Pentru Scăieţi, la oase!"
(Au mai scandat un epitet
Pe care nu voi să-l repet.)
„Luaţi-vă destinu-n mână.
Culcaţi buldozeru' pe-o rână!" – Se îndemnau ei reciproc.
Când Arabella-ntoarse-n loc
Şi o porni cu vânt din pupă
Spre ei, pornită ca să-i rupă.
Şi i-ar fi rupt, fără-ndoială.
Prinşi cum erau la-nghesuială.
Căci, retrăgându-se spontan.
Căzuseră cu toţi morman.
Dar chiar atunci, în mod penibil.
Rămase fără combustibil…
Mulţimea repliată zbiară:
„Acuma ne-ai picat în gheară!"
Fata, ghicindu-le mânia.
Şi-a fluturat spre dânşii ia
Brodată cu măiestre ace.
Ia cea albă-n semn de pace.
Mulţimea însă, ca la ţară.

I-a replicat: „Te-am spart la nară!”
Şi strâns-au cercu-n jurul ei.
Cu ochii scăpărând scântei…
„Fă, îţi dezafectăm maşina.
Te fugărim ca pe Nadina.
Ca să te saturi de răscoală.
Civilizaţia rurală
E concepută ca să ţie
Din moşi-strămoşi întru vecie!
Da’ vorba lungă – sărăcie.
Pe ea, Vandam! Pe ea, Ilie!
Ai s-o defenestrăm, băieţi.
Să răzbunăm satul Scăieţi
Şi să-i redăm un bun renume în ţară şi-n întreaga lume…”
Şi chiar aşa s-a şi-ntâmplat:
Reporterii-au ajuns în sat.
Cu aparate de filmat.
La timp s-o vadă pe Arabella
Cum îi pălea cu manivela
Pe Henioţeni, care fugeau
strigând ba „Nu mai da!”, ba „Au!”
Samurai a lu’ Amoc
Şi-a luat drujbă din talcioc.
Dotată cu trei motoare.
Mândru ca cireşu-n floare.
A ieşit la drumul mare.
S-arate de ce-i în stare.
Că-şi luase drujbă Suzuki.
Să rămână toţi kabuki…
Cum mergea pe drum la vale, îi fugeau zbierând din cale
Şi vecini, şi animale.
Că aşa un aparat
Nu se mai văzuse-n sat.
„Ce-aveţi, bre, ce s-a-ntâmplat.
Nu cumva v-aţi speriat?
— Mi se prefăcea niznai
Şugubăţul Samurai – Vă precipitaţi de parcă
Vreo primejdie vă-ncearcă.

Ce fugiţi în graba mare.
Ca la colectivizare?
Ho! Că doar – scuzaţi-mi rima – Nu suntem la Hiroshima.
Ia veniţi mai bine-ncoace.
Că poate cădem la pace".
Dar vecinii ce s-asculte.
Că văzuseră ei multe
De pe la pa şopt încoace…
Mai căzuseră la pace
Şi ştiau că pe planetă
Istoria se repetă.
Ştiau ei de-acuma toţi
Că-i prudent să fugi cât poţi.
Deci au luat-o la picior.
Stârnind prafu-n urma lor…
„Fuga, fuga, că vă tai!"
Le dădea ghes Samurai.
Şi când ambala motorul.
Se cutremura poporul.
„Aşa, care va să zică.
Recunoaşteţi că vi-i frică!
Nu fugiţi, că lumea-i mică – Tot vă prind la o adică.
Scăpaţi cât îi locu' larg.
Da' la loc îngust vă sparg.
Când pun eu drujba pe voi.
V-am scăpat de griji, nevoi…
Dar asta-i o ipoteză.
Nu-i cazul să luaţi viteză.
Singur printre mârlani
Hai să ne-asezăm la sfat
Într-un mod civilizat
Şi să ducem tratative
Fără lame rotative, înainte să vă tai.
N-aţi vrea să servim un ceai
Şi să admirăm natura – Ikebana şi sakura?"
Dar ţăranii, ca ţăranii.
Fug de el ca de tsunami.
„Mama voastră de rufoşi.

Prea sunteţi suspicioşi.
Nişte sorbitori de ciorbă…
N-am cu cine sta de vorbă – Striga-n urma lor cu foc
Samurai a lu' Amoc – Ce ştiţi voi de drept, sufragi?
Aţi rămas nişte iobagi…
Cu aşa mentalitate.
Meritaţi să staţi la sate!
Vă ia omu' cu frumosu'
Şi voi îi întoarceţi dosu'
Şi-o tuliti… No, uite d-aia
Voi întoarce şi eu foaia…
Vă secţionez şi gata – Frumuşel – pe toată ceata!
Şi să mai vedem atunci
Cum fugiţi prin văi şi lunci.
Vă găsesc ac de cojoc!"
I-a-nştiinţat a lu' Amoc
Şi a luat-o după ei…
Drujba-i scăpăra scântei.
Răspândind în jur teroare.
Când unul dintre motoare.
Scoţând tonuri indecente.
S-a oprit, căci un rulmente
Nu putuse să reziste
La turaţii fanteziste…
„Nu vă bucuraţi prea tare.
Că mai am două motoare
Şi-om vedea care pe care".
Le-a strigat în gura mare
Samurai, văzând fugarii
Că se-ntorc spre el cu parii
Smulşi ad-hoc din primul gard
Şi-a adăugat: *En gardel*.
Demarând asurzitor
Cel de-al doilea motor.
A fost de ajuns ca masa
S-o ia iar la sănătoasa…
„No, v-mţi fecundat norocul.
Ce? Credeaţi că-i gata jocul?"

I-a admonestat din loc
Samurai a lu' Amoc.
„Mama voastră de ingraţi.
Voi să nu vă-ngrijoraţi.
Cât o fi drumul de lung.
Pân' la urmă tot v-ajung!
Nu mă las pân' nu vă tai.
Ce, degeaba-s Samurai?
Vă fac sushi şi sashimi – Dădea el fiori mulţimii – Numa staţi să mă-ntremez
C-o pălincă de orez…"
Şi-nghiţind într-o clipită
Băutura sus-numită.
A pornit ca vântu-n zbor în urma ţăranilor, înjurându-i din viteză, înjura pe japoneză
Şi de tare ce-njura.
Codrul se cutremura
Şi cădea pasărea-n vrie.
Lovită de-apoplexie…
Ciocârlia, mierla, cucu'
Îşi făceau din zbor sepuku…
Samurai, luat de val.
A-njurat aşa brutal, încât, la un moment dat.
Alt motor i s-a blocat.
Brusc, mulţimea se opreşte.
Socoteşte calm pe deşte
(Deh, apucături rurale).
Izbucneşte în urale
Şi strigă triumfător:
„Ai rămas într-un motor!"
Şi-au pornit să-l contra-njure.
Vorba aia, ca-n pădure…
Înjurau în dialect
De geneză, cosmos, rect.
Cum se-njură pe la noi.
De-au rămas copacii goi.
Samurai a lu' Amoc.
Revenindu-şi lent din şoc.

Căci simţise că leşină.
Le-a spus: „Voi sunteţi de vină
C-am rămas într-un motor…
Da’ mai am un singur dor
Şi mi-l satisfac acuşi:
Vă preschimb în rumeguş…
Haideţi, ce staţi ca de lemn?
Ci fugiţi cât vă îndemn.
N-aţi auzit de fairplay?
Până număr eu la trei
Aveţi timp să luaţi avans.
C-apoi vă invit la dans:
Vă tranşez pe fiecare.
Mergând după bisectoare.
Şi vă-mpart egal la doi.
Să puteţi dansa-ntre voi…
Nu-i aşa că-i o metodă
Demnă chiar de Ţepeş-Vodă?
Pregătiţi-vă de show!”
Samurai, în chimonou – Chimonou brodat în mare
Cu motive populare – A aprins beţe plocon
Zeilor de rit nipon
Şi-a pornit ulterior
Cel de-al treilea motor
După procedura zen…
„Ei, şi-acuma dans, antren!
(DO-DES-KA-DO-DESKA-DEN)”.
A strigat, pornind şi el
Către câmpul de măcel.
Urmărea alergătorii într-o stare de *satori*.
Mulţimea alergătoare
Astupa fântâni, izvoare
Şi dădea foc la ogoare.
La păşuni, la clăi de fân, înaintea la păgân – Respectau, deci, scrupuloşi
Datinile din strămoşi.
„Aşteptaţi numai puţin.
Vă separ în Yang şi Yin – Le striga cu ochi mijiţi

Samurai. Nu mai fugiţi.
Că pământul este plat.
Când vă prind, v-am terminat".
Într-un fel, avea dreptate.
Fiind împărţită-n state.
Divizata noastră Terră
Nu mai e demult o sferă…
Şi-au ajuns la frontieră.
Unde să mai fugi de-aici?
S-au oprit şi mari, şi mici.
Făr-un sunet, toată droaia…
Aparatul Mogoşoaia
Senălta în faţa lor.
Impozant, necruţător.
Samurai, fără să-l vadă.
Se repede în grămadă
Chiuind, scrâşnind din dinte
Şi cu drujba dinainte
Păcănind ca gheonoaia.
Aparatul Mogoşoaia.
Programat să ocrotească
Sfânta linişte obştească.
A intrat în acţiune.
De prisos a vă mai spune
Că-ntr-o clipă, Samurai
Scheuna ca un bonsai.
Sus-numitul aparat
Mi ţi l-a deposedat
De drujbă şi chimonou
Şi i-a tras vergi la popou…
Precum ştie tot păgânu.
Codru-i frate cu românu.
Dar hotarul milenar îi e verişor primar.
Cum s-a lămurit pe loc
Samurai a lu' Amoc…
După care-a fost cazat în spaţiu capitonat
Şi-a primit alt chimonou.
Alb-imaculat şi nou.

Cu mâneci amplificate
Legate fundă la spate.
(întreba-n delir băiatu':
„Halatu'? Cât e halatu'?")
Acum timpul şi-l petrece
Cu bonsaii din ghivece.
Iar când doctorii-l îmbie
C-o drujbă de jucărie.
Samurai refuză blând.
Nu se ştie până când…
În zonele subpolare
Iarna-i grea, omătul mare.
Lupii-n haite scheaună.
Finlandezii-n saună
De nimică n-au habar.
Beau votca fără pahar, îşi aplică crunt pe piele
Măturoaie de nuiele.
Pe motiv c-alungă boala
Şi recită *Kalevala*…
Într-o noapte ca aceea.
Finlandeza Haaricleea.
O fată dintr-o bucată.
Da omătul c-o lopată
De pe linia ferată.
Străbătând spaţiul lapon
Din canton întru canton, în speranţa c-o să vină.
De nu tren, măcar drezină
Să o scoată la lumină…
Că-n zonele subpolare
E-ntuneric şi la soare
Şi i se făcuse dor
De-o schimbare de decor.
Vorba aia, până când
Să tot şadă dânsa blând?
Pentru ce există oare
Lumea înconjurătoare.
Dacă nu s-o exploreze
Finlandezi şi finlandeze?

Iar acasă, ce să vadă?
Zăpadă şi iar zăpadă…
De aceea
Haaricleea
Lopăta cu mare spor.
Cap compas ecuator.
Căci, e lesne de-nţeles.
Nici drezină, nici expres
N-au venitără s-o scoată în lumea civilizată.
De aceea, orice fată
Necesită o lopată
Pentru a putea răzbate
În sistem, societate.
Aşadar, şi Haaricleea
Făcea din lopată cheia
Unui viitor ferice într-un areal propice…
Rând pe rând îşi amintea
Sinonime pentru „nea”.
Şi mi ţi le-mperechea
Cu diverse epitete
Ce-s improprii unei fete…
Fruntea îi era fierbinte.
Dar săpa, săpa-nainte…
Necruţându-şi energia.
A ajuns în România.
Unde alta era starea.
„S-a schimbat modificarea!”
Şi-a spus fata ambetată.
Rezemându-se-n lopată
Şi privind în jur uimită
Mulţimea cosmopolită.
Ajunsese-ntâmplător
Chiar în Târgul Moşilor.
„Minunată lume nouă…”
Murmură cu ochii-n rouă
Şi trase-n piept cu nesaţ
Amirosul de cârnaţ
Emanând în mod spontan

Ici şi colo pe maidan
Din diverse instalaţii
Cu mangalo-radiaţii.
Inspirând constant pe nas.
Se simţea ca în Parnas.
Cum altfel putea descrie
Starea-i de euforie?
Începu să se exprime în metru antic şi-n rime:
„Iubesc aceste plaiuri pur balcane
Cu soarele ce bate-n termopane
Şi rufele ce-adie în balcoane.
Da, le iubesc şi regăsesc în ele
Normalitatea din telenovele.
Anticipez că voi putea să practic
Aici ce n-am putut în mediul arctic.
A meritat să bat atâta drum.
O, nici visam vreodată să transhum într-un atare spaţiu ondulat.
Şi chiar de-o fi cumva adevărat
Că veşnicia s-a născut la sat.
Nu mă-ndoiesc defel că s-a mutat într-un domeniu mai civilizat…
Mi-e sufletul plăcut polarizat
De dulcea alternanţă vale-deal
Ce nu există-n spaţiul boreal.
O, nu mă îndoiesc c-aceasta are
O influenţă binefăcătoare
Asupra populaţiei locale…”
(Aici s-a rupt filmul gândirii sale.)
„Domnişoară, Domnişoară.
Ce program aveţi diseară?”
O-ntrebară, indiscreţi.
Un grup vesel de băieţi.
După aparenţă, beţi…
Din vreo două-trei lopeţi.
Le răspunse la-ntrebare
C-un program anume n-are.
Dar că-i roagă s-o-nţeleagă – Lopătase noaptea-ntreagă
Şi se simte oarecum

Obosită după drum
Pe moment, dar altă dată
Va fi, evident, flatată.
Dacă ei doresc să-i ţie într-o seară companie
La un mititel şi-o bragă…
Acum vrea să se retragă.
Cu permisiunea lor.
Din tumultul Moşilor…
Tinerii ce să mai spuie?
Plini de vânătăi, cucuie.
Fără dinţi, cu-arcade sparte.
Se dădură la o parte…
„Dar să ştiţi c-aveţi talent:
Numărul e excelent! „– Zise, mai de la distanţă.
Un domn gras şi cu prestanţă.
Aparent de vârsta a treia.
Ridicând spre Haaricleea.
Rotocol de pe chelie.
Impozanta-i pălărie.
„Cu respect, mă recomand:
Sunt dresorul C. Armand
Şi – permiteţi să specific – Şi director onorific.
De la Circul de Băieţi
«Makarenko». Cum puteţi.
Văd, vorbi convingător
Cu tineri de teapa lor.
Şi avem întâmplător
Un post liber de dresor, îndrăznesc să vi-l propun.
Oferim salariu bun.
Plus ore suplimentare.
Perspective de-avansare.
Poliţă de-asigurare.
Atmosferă creatoare.
Tot tacâmul de rigoare – Condiţii avantajoase!
Trebui doar să daţi la oase.
Ceea ce, ’ndrăznesc a spune.
Vă pricepeţi de minune.
Ne sosesc din toată ţara.

Toamna, iarna, primăvara.
De la şcoli, de la părinţi.
Băieţi care nu-s cuminţi.
Iar noi îi tratăm brutal.
Să-i aducem la normal – Fiecare cu ce are
La-ndemână şi-n dotare.
Că-i curea, că-i bici, furtun.
Băţ de corn sau de alun…
Dar dresură cu lopată
Nu s-a pomenit vreodată!
Pariez că dă năvală
Publicul din capitală
Să vadă cum luaţi băiatu'
Şi cu cantu, şi cu latu.
Că e mare amator
De Bushido şi omor.
Va sosi la premieră
Şi din zona minieră
Un transport de invitaţi…
Ei, ce ziceţi? Acceptaţi?"4
Haaricleea ce să zică?
O ocazie unică
Nu se cade-a fi ratată
Nici de ea, nici de lopată…
Se şi vede în arenă.
Pălind fără pic de jenă, în urale-asurzitoare.
Sute de băieţi pe care
Nu-i iubeşte mama lor.
(Nu te teme, puişor!)
„Gata, Domnule Dresor!
— A spus ea într-un târziu – Daţi contractul să-l subscriu".
Şi, pe linia punctată.
A semnat, ea, plus lopată.
Cu mişcări experte, calme.
Şi-a luat lopata-n palme.
Sprijinind în mod solemn
Pe umăr partea de lemn.
Ah, cu câtă demnitate

Avansa… îşi dădeau coate
Mitocanii cu respect
Admirând stilul select în care noua dresoare
Şi lopata-i sclipitoare îşi croiau cotită cale
Prin spaţii comerciale.
Urmărind, ca să răzbată, în mulţimea colorată.
Pălăria de brigand
A dresorului Armand, în drum spre locul de muncă.
S-au oprit într-o speluncă.
Ca să bea d-un aldămaş.
Răchie de arpacaş.
Cum se bea pe plan local.
Şi întregul personal
De la Circ s-a strâns grămadă în speluncă să o vadă
Toţi pe noua angajată…
Şi ar fi făcut-o lată.
Dar, fiind ora târzie.
Se grăbeau la datorie:
Începea un matineu
Şi-aveau de lucrat din greu…
Ei, şi astfel şi-a făcut
Gloriosul său debut
Finlandeza Haaricleea
Chiar în dimineaţa-ceea…
Anii au trecut în zbor.
Dar şi azi bate cu spor.
Colo-n Târgul Moşilor.
Pe băieţii ce nu vor
Să-şi croiasc-un viitor.
Ea le vine-n ajutor
Şi-i învaţă să se poarte.
S-asculte, să-nveţe carte.
Poa' să urle şi să zbiere.
Ea-i învaţă maniere.
Foşti golani şi derbedei
Au ieşit din mâna ei
Blânzi ca nişte mieluşei
Şi-au ajuns astăzi, ehei!

Protopopi, arhierei.
Profesori şi colonei.
Senatori şi diplomaţi – Păi să nu-ţi vină să-i baţi
Pe băieţi de mititei
Să iasă ceva din ei?
…Deci aceasta-i epopeea
Finlandezei Haaricleea.
Care ne-a salvat băieţii…
Deşi azi e-n floarea vieţii.
De la Circ tot nu abdică
Şi-i stă bine ca mămică
Cu trei fire albe-n păr.
Pe băieţi îi bate măr
Cu străvechea ei lopată – între timp e *upgradatăl*
Spectatorii stau la coadă
Ore-ntregi ca să o vadă
Şi e zilnic sala plină
Când i-nvaţă disciplină
Pe nefericiţii care
Şi-au luat nasul la purtare…
Se ridică în picioare
Toată sala când apare
Haaricleea înarmată
Cu celebra ei lopată
Strălucind sub reflectoare – Azi pe cine bate oare?
E-o adevărată divă – Opera-i educativă
E recunoscută-n lume
Şi-a ajuns al său renume
Până, hăt, la ea în ţară.
De unde cândva, ’într-o seară
Şi-a croit drum cu lopata…
Şi-aici povestea-i gata.
Din bucata mea de pâine.
Presărată cu arsenic.
Am hrănit un om şi-un câine
Să testez efectul stenic.
A fost lesne să se vadă.
La un studiu mai atent.

C-amândoi au dat dovadă, în mişcări, comportament.
De-o identică structură
A sistemului nervos – Au făcut spume la gură
Şi s-au tăvălit pe jos…
Ceea ce ne demonstrează
Că-ntre om şi animal
Diferenţele de bază
Sunt de ordin minimal.
Uneori se mai întâmplă
Ca mama, când are – un of.
Să m-atingă peste tâmplă
Cu tocul de la pantof.
Tocurile sunt înalte
Şi-ascuţite, cum se poartă.
De-aceea şi eu, încalţe.
Mai mereu am tâmpla spartă.
Mama-mi spune „Ia aminte – Şi mă mângâie pe frez – Dacă nu vei fi cuminte.
Iar am să te trepanez".
Eu încerc din răsputeri
Să fac treburile toate.
Dar sunt zile, precum ieri.
Când, degeaba, nu se poate…
Mama s-a întors în zori – Că lucrează schimbul trei – Şi-a intrat cu paşi uşori
La mine-n odaie: „HEI!"
M-a trezit ea: „DEŞTEPTAREA!
— Şi-a smucit nervos perdeaua – IARĂŞI N-AI SĂRAT MÂNCAREA.
IARĂŞI N-AI FRECAT PODEAUA.
IARĂŞI N-AI VOPSIT TAVANUL.
IARĂŞI N-AI SCHIMBAT TAPETUL.
IARĂŞI N-AI HRĂNIT MOTANUL.
IARĂŞI N-AI STOCAT BUFETUL.
IARĂŞI N-AI FOST DUPĂ BERE.
NAVETA-I JUMATE GOALĂ!
CE-AI ÎN CELE EMISFERE
CEREBRALE? HAI, TE SCOALĂ!

Să vedem dacă măcar
Temele ţi le-ai făcut:
În ce ani şi-n ce hotar
A domnit Menumorut?
Ce oraş e capitală în Volta Superioară?
Saltă-te la verticală.
Pune mâna pe vioară
Şi pe loc interpretează
Capriciul de Paganini…
Nu te-ascunde după vază.
Nu urla, c-aud vecinii!
Ah, copil fără conştiinţă.
Dă-te jos de pe dulap.
Că de nu – mă ameninţă – îţi trag cu bazooka-n cap!"
…C-aşa-i ea, când o apucă.
Nicio reticenţă n-are:
Pune mâna pe bazookă
Şi trage la întâmplare.
Nu c-ar vrea să mă termine.
Dar vrea să-şi descarce oful.
C-aşa-i ea… Cât despre mine.
Evident, prefer pantoful.
Am scăpat ieri o saltea
Peste pisicuţa mea…
N-a fost gest premeditat.
Pur şi simplu s-a-ntâmplat.
Nici n-a fost o lovitură
De asemenea natură încât gingaşa făptură
Să se-aleagă c-o fractură.
Dar, dintr-un instinct de fiară.
S-a refugiat afară
Şi ezită să apară
Ori de câte ori o chem.
Promiţându-i ceai şi gem
Şi lichioruri extrafine
Cum le place la feline.
I-am promis, doar – doar s-o-mbie.
Canarul din colivie, însă dânsa pas să vie…

C-aş testa de-o teorie – E = mc^2 – Pe trupşorul ei tărcat…
Cum s-aduc acest trupşor
La mine-n laborator?
Căci sunt dornic să verific.
Evident, în mod ştiinţific.
Dacă „E”-ul se aplică
Şi la draga mea pisică.
Mi-am şi tras un ciclotron
Cu design autohton – Trei butelii şi-un rulmente – Ca să fac experimente.
Dar degeaba… N-am pe cine:
Mâţa se ascunde bine
Şi mă chinui în zadar
Să găsesc alt voluntar.
Pisicuţă, pis, pis, pis.
Ţi-am pus Verde de Paris în mojarul cu pistil.
Te apropie tiptil
Şi linchește-l din castron
Cu limbuţa-ţi roz-bombon…
Ţi s-o fi urât şi ţie
De-atâta monotonie.
Vei fi fiind în căutare
De-o senzaţie mai tare.
De aceea-ţi zic: Paris!
Altceva nu e de zis…
Cu „Paris” se-asociază
Idei noi, oameni de vază:
Veselie, dans, antren.
Boileau, Sartre, La Fontaine.
Lux, rafinament, confort.
Tour Eiffel, *fromage*, Concorde.
Place Pigalle, bistro, *l'amour*.
„Gauloises, Liberté toujour”.
La Bastille şi câte toate.
Șarm, bun-gust şi calitate.
Pierre Cardin, *croissant*, absint – Să orbesc dacă te mint!
De aceea verdea zeamă
„Verde de Paris” se cheamă.

E un fel de elixir
Contra greaţă şi sictir
Şi e natural, deci n-are
Nici efecte secundare.
Gustă-l doar şi te transferă în splendida atmosferă
A splendidului Paris.
Pisicuţă, pis, pis, pis…
Am o pisicuţă mică.
Drăgălaşă, frumuşică
Şi mă uit cu ea pe geam.
Jos la trafic… N-o mai am!
De ce m-ai strâns în pumnul tău.
Copile neastâmpărat?
Acu' te-ntrebi de ce ţi-e rău
Şi glandele ţi s-au umflat?
Nu te-ai gândit că sunt şi eu.
La fel ca tine, un minor?
Acu' dai fuga la veceu
Şi dogoreşti ca un cuptor…
N-am ce să-ţi fac, nu-i vina mea
Că ţi-am căzut în farfurie
Şi ai crezut că sunt chiftea…
Să fânvăţat zoologie.
Ai fi recunoscut de-ndat
Din ce regn şi încrengătură
Provin, şi nu m-ai fi băgat.
Cu pumn cu tot, la tine-n gură.
Ce crezi, că mie mi-e mai bine.
Chircit la tine-n esofag?
Dac-aş putea şi eu pe tine
La-nghesuială să te bag.
Ai înţelege cât de crunt
E-acest destin amărăştean
Cu care astăzi mă confrunt
Ca scorpion şi cetăţean.
Tu cel puţin ai telefon
Şi poţi suna după Salvare.
Da' ce să fac-un scorpion

Ce nici măcar mobil nu are?
Nu că Salvarea ar putea
Să te salveze de venin – Ce iese din codiţa mea
Pecetluieşte-al tău destin…
Dar de venit, tot or să vie
Şi-or să te ia pe sus pe targă – Ţie-ţi vor face-autopsie.
Pe când pe mine-or să mă spargă…
Pe tine te vor fânhumat.
Cu popi, prescuri şi protocol.
Eu voi rămâne suspendat
Într-un cilindru cu alcool.
Măcelarul Magellan
ŞI TRANZIŢIA LA MĂCELĂRIA DE PIAŢĂ
Iaca, Domnul Măcelar – Personaj hidos, hilar…
Taie miel, viţel, homar.
Dar nu-nşală la cântar – A umblat un timp hoinar.
Din Malvine-n Malabar.
Din Jamaica-n Zanzibar.
Pân' şi-a spus: „De-acu' mi-e clar
Că Pământu-i circular.
Fie arctic sau polar.
Aerul e similar
Peste orişice hotar.
(Adevăr elementar…)
Iar, că-i liră, că-i dolar.
Banu-i ban în buzunar.
Marfa-i marfă-n galantar.
Că e muşchi, că-i mădular…
Ia, mai bine, aşadar.
Să-mi deschid în Sărindar
Magazin Alimentar.
Ca să vând biftec tartar.
Drob de miel, purcel sugar.
Porc mistreţ, cerb lopătar.
Măduvioare, caviar.
Stridii cu mărgăritar.
Momite, crenvurşti, muştar.
Miel dă Paşti, ienibahar.

Căpăţâni de porc în par
Şi pastramă de măgar
(În stadiul preliminar…).
După primul inventar.
Am de gând să mă declar
Canibalo-măcelar.
Marfă nouă să prepar.
Cu-ajutor financiar
De la fondul monetar
Internaţional-bancar – Rafinat, gustos, bizar.
(Pentru gustul popular
La nivel comunitar)
Şi-am să pun în galantar
Tot ce prind de pe trotuar.
Că-i civil sau militar.
Chiriaş, proprietar.
Ucenic, pensionar
Angrosist sau buticar.
Inspector financiar.
Agronom, funcţionar.
Matriţer, sculer, strungar.
Şuţ, şomer, parlamentar, împărat şi proletar.
(N-am făcut şcoală-n zadar!)
Tot ce mişcă-n Sărindar
Prind, tranşez, pun pe grătar.
Mădular cu mădular
Şi prăjesc încet, pe jar…
(Cum scrie la Reţetar!)
…Nu că-i extraordinar?
Da! şi-o să-mi deschid şi-un bar – „La Anexa Sărindar" – Doar cu strictul necesar
Pentru orice gospodar
Plimbător la bulivar – O gustare şi-un pahar
(Zaibăr, Murfatlar, Cotnar – Că aşa-s eu – tipicar…)
Dau anunţ şi la ziar
(Că reclama-i lucru rar)
Ca să ştie lumea clar
Ce găseşti la mine-n bar:

Mititei de miştocar.
Creieri de vizionar.
Fudulii de bişniţar.
Organe de bivolar.
Chiftele de marinar.
Tocăniţă de maghiar.
Costiţe de preşcolar.
Şniţele de bucătar.
Chebap de copil ştrengar – Gramaj fix, preţ unitar.
(Banchetu' lu' Belshazar – Am eu haz, da' am şi har…)".
Îşi zicea Domn Măcelar.
Sub un arbor secular.
Pe la ora când răsar
Stelele în Zanzibar.
Fericit nevoie mar
Că va fi miliardar…
De nimic n-avea habar!
(Nu-i aşa că-i porc/măgar?)
Dar fiind el în Zanzibar
La cel ceas crepuscular.
Mări-n spate cine-i sar.
Făr-a-l preveni măcar?
Cinci negruţi gătiţi sumar
Şi pe faţă daţi cu var.
Dintr-un trib contestatar
C-un regim alimentar
Nu tocmai protocolar…
(Nu ştiu – sunt destul de clar?)
Măcelarul – măcelar:
A-mpins whisky, Kent, dolar.
A promis marea cu sar
Şi văzând că negrii par
Puşi oricum pe fapte mar.
A-njurat ca un birjar.
S-a zbătut, dar în zadar…
Negrii ăştia, aşadar.
Au înfipt în el un par
(Chiar în Domnul Măcelar!).

Ca-ntr-un fluture mai rar.
De se-nfige-n insectar
Şi l-au perpelit pe jar.
Făr-a-l dezbrăca măcar
De curea şi celular
(Procedeu, ce-i drept, barbar) – Nu tu martor ocular.
Nu serviciu funerar.
Nu pomană, nu ferpar.
Nu tu ritul milenar…
L-au halit degrabă, dar
S-au tot plâns că e amar
Şi s-au dus protestatar
(Cum ar fi, cu jalba-n par)
La serviciul consular.
Să-l toarne pe Măcelar
Că nu le-a ajuns măcar
Pe-o jumate de molar
(Ei – cinci, el – minoritar…)
Şi îl roagă, aşadar.
Pe Plenipotenţiar
Să le mai trimită-n dar înc-un Domnu' Măcelar…
Veta cu racheta
Vetei, încă de copilă.
I-a plăcut a fi mobilă…
Naşul Vetei, Pardaillan.
Când a împlinit un an.
I-a dat dragei lui Vetuţe
O pereche de ghetuţe.
Cumpărate pe sub mână
Din „Antilopa Română".
Magazin de încălţăminte
De care-şi aduc aminte
Cititorii care, poate.
Sunt ceva mai în etate – Cel puţin cincizeci de ani – Magazin de pe Lipscani…
Ce confort, ce calitate.
Doar produse româneşti.
Cum azi pas să mai găseşti!

Şi erau ghete de lac.
Lucitoare, cum le plac
Pretutindeni la fetiţe.
Cu şiret legat fundiţe.
Cum le-a pus Veta-n picioare.
A şi-ntins-o la plimbare
Şi erau aşa mobile.
Că de-abia după trei zile
S-a întors Veta acasă.
Palidă, dar bucuroasă…
De atuncea început-a.
Cu pingeaua şi căputa.
Veta să se deplaseze.
Schimbând ghete şi viteze.
Pe alei şi pe trotuare.
Şi pe ploaie, şi pe soare…
Pe la trei ani însă, Veta
Se plimba cu tricicleta.
Tot Năşicu' Pardaillan.
Între timp ajuns vatman.
Îi făcuse rost de ea.
Să se plimbe pe şosea.
Spre deliciul tuturor.
Veta pedala cu spor.
Ajungea în timp record
Din Tei la Gara de Nord…
Într-o zi avea copila
O afacere-n Chitila.
Fiindcă tot stătea degeaba.
A pornit să-şi facă treaba.
Elegantă şi cochetă.
S-a suit pe tricicletă
Şi a pedalat vârtos
(Ziceai că-i la motocros).
Dar – fapt trist şi regretabil
Pedala pe carosabil.
Tocmai cobora o pantă
Când o ditai basculantă.

Ieşind de pe şantier în traficul rutier.
I-a ieşit Vetei ’nainte
(Aici nu mai am cuvinte…).
La ieşirea din spital.
Naşu’ i-a luat Vetei cal – Pe focosul Bucifal – Cal de lemn, e-adevărat.
Dar putea fi remorcat.
Precum nu pot fi alţi cai.
La Naşu’ după tramvai.
Că avea şi roţi, şi şnur.
Şi-a făcut Veta un tur.
Călărind jur-împrejur.
Prin întreaga Capitală.
De-a băgat traficu-n boală.
Azi aşa şi mâine-aşa.
S-a-nvăţat Vetuţa-n şa.
Mândră ca o amazoană.
Călărea în mare goană.
După Naşu’ Pardaillan.
Din Berceni până-n Titan.
Remorcată de tampon.
Din Tei în Pantelimon…
Veta era mai mereu
Cu Năşicu’ pe traseu.
Şi-uite-aşa un an se scurse – Cavalcade, tururi, curse – Până când l-au avansat
(Făr măcar să-l fântrebat)
Pe Năşicu’ Pardaillan
Din funcţia de vatman
Într-un post cu totul nou – L-au făcut şef de depou…
Plânge Veta şi suspină
După viaţa cabalină.
Dar Năşicu’ o alină:
„Nu plângea, că-ţi iau drezină
Chiar din prima mea chenzină – Cu salaru’ care-l am, îmi permit orice bairam”.
Şi-a primit draga-i Vetuţă
O drezină nou-nouţă.

Cu drezina a umblat
Veta pân' la majorat.
Pe Naşu' l-au promovat
Şi-n partid, şi-n sindicat.
Pân' ce, la un moment dat.
L-au pus secretar de stat.
Atunci el a profitat
De statut, s-o facă lat
La al finei majorat.
Şi-a zis: „Află, dragă Vetă.
Că-ţi ia Naşi-tu rachetă!
Io de-acu' mi-s barosan – Unu-i Naşu' Pardaillan în Dumă şi la Divan:
Ce promite, nu amână!"
Şi i-a luat, tot pe sub mână.
O rachetă argintie…
L-a pupat Veta-n chelie
De atâta bucurie.
I-a spus: „Naşu, să trăieşti!
Şi s-ajungi – căci vrednic eşti – Şi primar de Bucureşti!"
După care-a plecat Veta
Să se-mplimbe cu racheta…
Numai c-a ieşit nasol.
Fiind racheta aer-sol.
Geta cu bricheta
Wovon man nicht sprechen kann, *dariiber muss man schweigen*.
Ludwig Wittgenstein
„Dintre mii şi mii de mituri.
Doar Fetiţa cu chibrituri
Are un mesaj specific
Cu care mă identific – E mesajul ancestral
Al femeii tip furnal…"
Medita-ntr-o seară Geta.
Jucându-se cu bricheta.
Lucra schimbu' trei, săraca.
La Uzinele APACA
Şi sta-n Bucureştii Noi.
Într-un bloc de doi pe doi.

Unde viaţa era dură…
Aştepta să intre-n tură
Şi cum sta ea-n aşteptare
Şi-aprinsese o ţigară
Şi-şi făcuse trei cafele.
Să-şi ghicească soarta-n ele
Ca să uite de belele.
„Văd în zaţ, la drum de seară.
Conflagraţii, foc şi pară…”
Descifra în transă Geta
Drumul ca trasat cu creta
De un deget nevăzut
În drojdia de năut.
„Văd incendiu, fum, scântei.
Extinctoare – oare ce-i?”, încerca ea să ghicească.
Cu priviri pierdute-n ceaşcă…
Un TRRRRRRRR! lung la sonerie
A smuls-o din reverie.
Marcelica de la trei.
Naşa şi colega ei.
O chema la lucru: „Hai.
Fă, că ultimul tramvai
Pleacă peste cinci minute.
Dacă-ntârziem, ne rupe
Şefu’ nost, Domnu’ Andrei.
C-are boală pă femei – Mai ales în schimbu’ trei…”
Dând deoparte ceaşca, Geta
Şi-a-ndesat pe cap bereta
Şi-a pornit în graba mare
Către secţia COVOARE
A Uzinelor APACA.
Acolo lucra, săraca…
Braţ la braţ cu Marcelica
A ajuns la DOAMNA GHICA.
Staţia lor de tramvai
De pe-acel picior de plai.
Unde-şi petreceau o mare
Parte-a vieţii-n aşteptare…

Numai că de-această dată
N-aveau timp s-o facă lată.
Au stat ele cât au stat.
Criticând guvern şi stat, însă când a expirat
Intervalul de rigoare.
Au luat-o pe picioare.
Fuga-fuga, împreună.
„Ce-i în mână nu-i minciună.
Da-n picior ai mai mult spor".
Zice-o vorbă din popor…
Dar cum sporu-i relativ.
Fetele-au ajuns tardiv în secţia de COVOARE.
Şeful, mai să le omoare…
Le-a-njurat fără sfială
De suveică şi urzeală.
De vatale, de gherghef.
Că de aia era şef.
Să-njure când are chef, în vocabular textil.
Avea stofă, avea stil…
Le-a bălăcărit pe fete
Din basma până-n şosete.
Precum i-a venit la gură:
„Ce mai staţi?! Intraţi în tură!"
S-a răstit el în final
Şi-a mai tras un recital, înjurând în rezumat.
Clar, concis şi răspicat.
Nu cumva să fi uitat
Fetele de ce-i în stare
Şeful lor la supărare.
Şi le-a dat penalizare:
„Până dimineaţă-n zori.
Voi să-mi faceţi d'un covor
Cu franjuru' tricolor
Şi motive româneşti:
Lupta de la Mărăşeşti.
Fenomenul Scorniceşti.
Combinatul Săvineşti.
Republica din Ploieşti.

Coiful din Coţofeneşti
Şi lunca de la Mirceşti.
Plus Stejarul din Borzeşti.
Şi-n mijlocu' la covor – Podu' lu' Apolodor…
Mâine când ieşiţi din schimb
Vreau pre dânsul să mă plimb!
Vreau să văd talent, efort.
Calitate de export.
De nu, pân' aici v-a fost:
Vă eliberez din post.
Nu mai staţi ca nişte blege.
Hotărârea mea e lege.
Fuga-marş pe aparate.
Introduc în unitate
Starea de necesitate.
N-are nimeni drept de veto…"
„Am îmbulinat-o, Geto!"
Dădu să-şi exprime frica
Tremurânda Marcelica.
„Domn Andrei, fie-vă milă!…"
„Vă bag în locomobilă.
De nu v-apucaţi de-ndat
De covorul comandat.
Ce zic eu e bine-zis.
Nu fac niciun compromis…
Vă holbaţi la mine încă?
Marş în tortul meu la muncă!"
„Bine, şefu'…", a spus Geta
Şi a scos la el bricheta.
„Fetelor, e interzis
Să umblaţi cu foc deschis", încerca Domnul Andrei
Să le-mbune pe femei.
Era însă prea târziu…
„Scama ta de bulangiu – L-a luat Geta la-ntrebări – Vrei covor? Marcelo, sări
Pe mişel şi ţine-l bine.
Să-i dau ce i se cuvine".
Marcelica l-a-nşfăcat

Pe-alde şefu' de halat.
Fără să ezite, Geta.
Manevrând abil bricheta.
I-a şi dat foc la revere.
Şeful a-nceput să zbiere:
„Ajutor! Să vin-aici
Pompieru' de servicii".
Pompierul pas să vie.
Era la o cumetrie.
Urmărit cu foc de Geta.
Fugea şeful ca cometa.
„Nu fugi, Domnu' Andrei.
Nu fugi, că faci scântei
Şi doar nu vrei să dai foc
La covoarele din stoc?", îi striga Geta din spate…
Dând tot mai vârtos din coate.
Şeful alerga-n derivă.
Geta, tot mai agresivă.
Ca să-i facă în necaz.
Se fălea: „Am destul gaz
Cât să perpelesc cu el
Şoriciul de pe-un purcel.
De la coadă pân' la rât!
Nu fugi, că mă-ntărât
Şi-atunci chiar că fac urât…"
Şeful n-asculta de ea.
Alerga-ncotro vedea
Cu ochii, deşi nu prea
Mai vedea, că se lăsase
Fumul în perdele groase
Peste secţia COVOARE…
Răcni şeful: „Au, mă doare!"
Când, ieşindu-i brusc în drum
Dintr-un vălătuc de fum.
Geta, cu o plecăciune, îi dădu foc la perciune.
„Dau salam meu p-o lună
Pentr-un extinctor cu spumă!", încerca Domnul Andrei
Să le-mbie pe femei.

Dar femeile, viteze.
Necum să negocieze.
Ele ştiu una şi bună:
RĂZBUNARE! Se răzbună
Deci pe şeful fără scrupul.
Pârlindu-i părul şi trupul…
Se dau tumba prin cuptor.
Ca în elementul lor.
Aleargă şi fac meandre
Precum două salamandre.
„Nu voiai tu Mărăsesti?
Acuma de ce tuşeşti?
— Îl întreabă Marcelica.
Pe şef, să-i aţâţe frica – Vezi dacă te-ai pus cu noi?…
La război, ca la război!”
Geta nu zice nimic.
Doar bricheta-i face „clic!”
Şi cu fiecare flamă
Ţesătura se destramă
Într-un univers de fum.
„I-o iluzie, oricum – Indienii-i zice *Maia*…”
Comentează pălălaia
Geta, pe ton înţelept.
Şeful, cu mâna la piept.
Răsufla din greu pe gură.
Ca peştele-n saramură.
„Paguba e minimă.
N-o puneţi la inimă – Îi dădea duios povaţă
Marcelica de prin ceaţă – Arde numai o urzeală.
Practic, neesenţială.
Dar rămân esenţe pure.
Ce în veci n-or să se fure.
N-are nimenea habar
Că există-n inventar
Şi astfel de elemente.
Aprioric imanente.
Ce nicicând nu se destramă.
Nu vă poticniţi de-o scamă.

Scamele sunt prea mărunte…”
C-o venă zvâcnind în frunte.
Şeful s-a oprit în loc:
„Fetelor, nu mă mai joc – A spus el, suflând din greu – Arde totu-n jurul meu, înapoi şi înainte.
V-aş… da’ nu mai am cuvinte…”
Şi s-a stins sub ochii lor.
Ca focul sub extinctor.
„Marcelico – a spus Geta – Şefu’ şi-a primit carpeta.
Deci putem ieşi din tură.
Eu – cenuşă şi tu – zgură…
Wittgenstein zicea el bine
Că limbajul nu conţine
Decât suma unor date înscrise-n realitate, în acest context fierbinte – Adio şi n-am cuvinte!”
Când ajunse, pe la cinci.
Pompierul de serviciu.
Din incendiara Geta
Mai ardea *dăcât* bricheta.
Fără geacă, fără geacă
Am ieşit
Şi-am răcit.
Acu’ stau în casă.
Mama nu mă lasă
La cerşit.
La cerşit…
Fără geacă, fără geacă
Ce mă fac?
Sunt posac:
Am temperatură
Şi respir pe gură
Aurolac…
Aurolac…
CU SATÂRUL RIDICAT
Cu satârul ridicat.
Mama m-a întâmpinat
Şi duios m-a întrebat
Că de ce-am întârziat.

Eu i-am spus adevărat însă dânsa m-a tranşat.
Acu-s tare supărat – Stau la colţuri separat.
Mama m-a avertizat
Că de-ntârziu înc-o dat
Dă bucată cu bucat
Prin maşina de tocat.
Dragi copii din lung şi-n lat, învăţaţi ce-i de-nvăţat:
Fără punctualitat
Pur şi simplu nu se poate …
(o doină de cătănie)
„C-aşa-mi place, neică, mie
Crapu' de crescătorie.
Bibilit, făcut plachie
Şi servit la meserie.
Cu sos roşu-n farfurie
Şi lămâie – o felie.
De-o duduie durdulie
Şi ca scoasă din cutie.
Nu-n papuci şi bigudie.
Că mă bagă-n astenie…
Eu vreau una cilibie.
De viţă (da' nu de vie).
Os de aristocraţie:
Cu maşină, cu moşie.
Studii la academie.
Cultivată, dar să ştie
Rostul la bucătărie:
Murături, sarma, piftie.
Drob, stufat, sarailie.
Dulciuri de cofetărie…
Să gătească, să mă-mbie
Cu delicatese-o mie.
Ehei, şi de-ar fi să fie
O aşa bijuterie
Academică, nurlie.
Meşteră-n gospodărie.
Aş lua-o de soţie.
Cu acte la primărie.

Cu inel, cu pirostrie.
Slujbă la mitropolie.
Masă, dans şi sindrofie.
Precum din bătrâni se ştie
În străbuna Românie.
Dar asemenea soţie
E mai mult o fantezie
Gândea cu melancolie.
Cufundat în reverie.
Într-o seară mai târzie.
Caporalul M. Ilie.
Mercenar de meserie.
Şi de loc din Baia Sprie.
Răzleţit de companie
Dup-o mare bătălie
Într-o zonă mai pustie
Dintr-o fostă colonie
Unde se lupta-n prostie – Cine-anume, nu se ştie.
Caporalul M. Ilie
Cugeta cu nostalgie
La îndepărtata-i glie
Unde, după cum se ştie.
Din cărţi de etnografie.
Orice fată poartă le.
Vaporoasă, străvezie.
Brodată cu broderie
De dai în apoplexie
Dacă vezi cum se mlădie
Câte una mai nurlie
Când e vreo ceremonie – Horă, nuntă, cumetrie…
Dar pe-al nostru M. Ilie
L-a durut în pălărie:
„Nu-m treb'e căsătorie – Declara el cu mândrie – Că-i Ileană, că-i Marie.
Nu nevastă-mi treb'e mie.
Nici să-nvăţ o meserie – Că-i ţârculă, că-i mistrie…
Nice vreau să-nvăţ a scrie.
La ce bun stilău, hârtie?

Mie-mi place – să se ştie – Viaţa de militărie:
Tanc, desant, artilerie.
Disciplină, veselie.
Marşuri, camaraderie.
Jafuri, bombe, voioşie.
Nopţi de veghe şi beţie…
Datoria – datorie.
Ierarhia – ierarhie.
Strategia – strategie.
Da' şi simbria – simbrie
(Maxim pe economie!).
Başca spor de mârlănie.
Ş-apoi pensia… se ştie…"
Şi-aşa a ajuns Ilie.
Cu caschetă azurie
Legată pe sub bărbie.
Eşuat în colonie, începuse să adie
Un vânt rece din câmpie
Vestind toamnă timpurie.
Frunzele cădeau în vrie
Din copaci ce-aveau să fie.
Nu peste mult timp, sicrie
C-aşa-i viaţa-n bătălie:
Ba glonţ, ba pneumonie – Cine scapă, nu se ştie…
„Plouă… Ce melancolie…
Asta-i vreme de beţie".
Medita, posac, Ilie
Ca-ntr-o veche poezie
Citită-ntr-o cărţulie
Cu coperta plumburie
Demult, în copilărie.
Pân' să-l ia la cătănie…
Şi simţi cum îl sfâşie
Un regret şi-o nostalgie
După locui de-obârşle.
După scumpa sa patrie…
„Colonie-mi treb'e mie?!"
Se-ntrebă el cu mânie.

„Arz-o focul cătănie.
Eu chiteam că-i boierie.
Dă-i numai o sărăcie.
Griji, angoase, insomnie.
Ambuscade, fandacsie.
Debandadă, isterie.
Guturai, dizenterie.
Clisme, plasturi, chirurgie.
Nu tu şuncă în iahnie.
Nu tu şnaps, nu tu răchie.
Nu lichior, nu şampanie.
De desert nici nu se ştie.
Pandişpan, Eugenie.
Boulle de neige, sarailie
Nu s-au pomenit să fie
La noi în bucătărie.
De zici c-ar părea să vie
Dintr-o altă galaxie…
Tot ce-avem în farfurie.
Ciorbă cu gust de leşie – S-o dea cui vrea ei, nu mie!…
Să fi stat la Baia Sprie.
Unde-i lux, democraţie.
Aş fi fost azi, cine ştie?…
Şefu' la jandarmerie!
0 Generalul M. Ilie…)
Aşa, stau în bălărie
Din zori până la chindie
În mantaua-mi de dimie.
Camuflat, că nu se ştie
Cam de unde poa' să vie
Inamicul… Strategie!
Am făcut mare prostie
Că n-am stat în civilie.
Liber ca o ciocârlie.
Plin de chef şi voioşie.
Cu mândruţe-n jur o mie
Să-mi facă ce-mi place mie
(Iaca ş-o omofonie!):

Poale-n brâu, patiserie.
Ciulama, stufat, iahnie.
Sărmăluţe-n foi de vie.
Mezeluri, carmangerie.
Cremeşe cu vanilie.
Să mă dea cu alifie
Când şalele mă-njunghle.
Ca pe-un paşă să mă ţie.
Să moară de gelozie
Când îmi face galerie
Fetele din Baia Sprie în drum către berărie – Unu este M. Ilie!
Dar decât militărie
Până ş-o căsătorie
Monogamă, cenuşie
Mi-ar prinde mai bine mie…
Eu m-am hotărât, bădie.
Să fac paşi din colonie.
Mă-ntorc în dulcea-mi patrie
Şi mă-nsor… Să nu-mi zici mie
*
Caporalul M. Ilie
Dacă nu mi-oi lua soţie
Pe fata a mai nurlie
Din întreaga Baie Sprie.
Pe Maria lu' Felie.
De-are ta-su prăvălie
COroduse de fierărie)
Chiar în centru-n Baia Sprie.
Vis-à-vis de primărie – Aia fată-mi place mie.
Şi-o s-o iau cu cununie.
Şi-atunci să te ţii, bădie.
O să-i zic: „Toarnă, Marie.
Şi-o s-o ţin într-o beţie:
Vin spumos, lichior, tărie.
Bere Tuborg la cutie – Că alcoolul-i temelie
Într-o bună căsnicie:
Generează armonie
Şi e bun să întreţie

Atmosfera cât mai vie.
Starea de euforie.
Iar dacă zisa Marie
N-o să vrea cumva să ştie
De a mea hegemonie
Şi-ncearcă vreo şmecherie
Intru autonomie.
O ard la anatomie.
O pălesc la scăfârlie.
Îi trag palme, pumni, burghie.
Fac cu ea militărie
Mai ceva ca-n colonie.
Ca să-nveţe şi să ştie
Că într-o gospodărie
Bărbatu-i făcut să fie
Eminenţa cenuşie.
Şi-o s-o-nchid în colivie…"
Brusc, o briză din câmpie.
Cu miros de iasomie.
L-întrerupse pe Ilie
Din apriga-i reverie.
Ce să fie, ce să fie?
Amazoane – cam vreo mie – Ies – de unde, nu se ştie – Şi-i dau roată lui Ilie.
Scăpărând din ochi mânie…
„Car va's zic-aşa, Ilie.
Zici c-o-nchizi în colivie?…", începu să-l intervie
Una ce părea să fie Şefă peste eterie.
„Păi de aia-ţi iei soţie.
S-o usuci ca pe mumie?
Păi nu ţi-e ruşine ţie?
Asta e misoginie".
„Ba io-i zic misog Ilie – Zbiară el, ca să se ştie – E ca o democraţie
Dar ca să-mi convină mie".
„Poţi să-i zici chiar utopie – Amazoanele-l îmbie – Noi îi zicem porcărie…
Iar tu, caporal Ilie.
Eşti un killer cu simbrie.

Da' te-am prins la ananghie
Şi mai vezi tu Baia Sprie
Să ţii fetele-n sclavie
Când o fi democraţie
Şi la noi în colonie!
Nu-ţi dăm drumul pe vecie.
Chiar de-ar fi să intervie
Crema la diplomaţie…
Ce? S-o pui pe-a ta soţie
La popreală-n colivie?
Ţi-aplicăm o strategie
De te laşi de mârlănie
Şi o dai pe elegie…
Las că-ţi arătăm noi ţie
Că justiţia e vie…
Zici că inima te-mbie
Să revii în civilie?
Dacă asta vrei tu, fie!
Te scurtăm de-o fudulie
De cânţi ca o ciocârlie.
Şi pe urmă, M. Ilie.
Te băgăm în colivie
Ca să ne ţii companie
Cu duioasa-ţi melodie – Lied, preludiu, simfonie.
Să trăim în armonie…"
Şi, fără ceremonie.
Au scos brice, bisturie
Şi-au trecut la chirurgie
Fără de anestezie.
Nelu-a spart o cană – PLICI!
Rău, dar cum poţi să-i explici
Sceleratului său tată – Era cana-i preferată…
Chiar atunci, ca un făcut.
Ta-su cere de băut:
„Nelule, adu-mi de-ndată
Ţuică-n cana preferată!"
„Stai să vezi, că nu-i aici.
Ţi-au spart-o nişte pisici".

„Aşa deci! Atuncea voi
Personal să le jupoi.
Adu-mi-le pe feline!
De nu, te jupoi pe tine”.
Un copil emancipat
Poate ar fi protestat
Că un gest aşa brutal
Calcă dreptul animal.
Nelu, însă, nicidecum…
S-a şi pregătit de drum.
Căci ştia de ce-i în stare
Taică-su la supărare.
Echipat ca un hingher.
Nelu iese-n cartier.
Căutând pe ulicioare
Mâţele ispăşitoare.
Stă la pândă pe codau.
Tot sperând s-audă „Mi-au!”
Timpul trece, dar nimic – Nici pisică, nici pisic.
Între timp, acasă, ta-su
Lăcrimează, suflă nasu’
Şi oftează după cană
Bând direct din damigeană.
Simultan şi-ascute briciul.
Calm anticipând supliciul
Presupuselor pisici
Când le-o lua pielea pe brici.
Nelu-n schimb tremură-n ploaie
Tupilat printre gunoaie.
Aşteptând să-i cadă-n plasă
O pisică – slabă, grasă.
Cum o fi – numai să fie.
Să-l scape de chirurgie.
Ştia el că ta-su-i ins
Consecvent, decis, convins.
Care nu mai dă-napoi
Când s-a hotărât: „Jupoi!”
„De nu-i pun mâţa pe masă.

Mă jupoaie, nu se lasă.
Căci îl ştiu om de cuvânt – Ce promite el e sfânt!
Şi-apoi tati meu e rău – Cu scalpel, cu fierăstrău.
Parcă-l văd cum mă beleşte
Un-doi, cât ai zice «peşte»".
Gândea Nelu cu alean.
Când, deodată, un motan
Miorlăi-n tăcerea serii
De ziceai că-l iau hingherii.
Nelu nici că mai ezită, îl găbjeşte-ntr-o clipită
Şi-ndesându-l în ghiozdan.
Face paşi de pe maidan.
„Las că-ţi face tati felu'".
Uşurat răsuflă Nelu.
Revenit la dornicii.
Urmând damful de etil.
Intră în bucătărie.
Ta-su-ntr-o euforie
Şade şi priveşte-n gol.
Evident, total matol.
Lângă damigeana goală.
Ţi-am adus pisica, scoală!
Cioburile cănii sparte
O condamnă azi la moarte – Uite-o numai cum se zbate – Scoală-te şi fă-ţi dreptate!
Jupoaie-o ca pe banană
Să-ţi răzbuni sărmana cană.
Aide, nu mai sta pe gânduri.
Bag-o-n pardisiu de scânduri
Şi fă-i vânt direct la Belu", îl încurajează Nelu.
Căutând astfel s-abată
Nervii cruntului său tată.
Ta-su, ca trezit din vis, înşfacă briciul, decis.
Şi cu o mişcare fermă
Incizează-n epidermă
Cu o marjă de eroare
Inadmisibil de mare…
Efectiv greşindu-şi ţelu.

L-a decorticat pe Nelu.
O confuzie fatală.
Nu lipsită de morală:
Deci, copile, să nu-i minţi
Pe iubiţii tăi părinţi.
Că părinţii, la mânie.
S-ar putea să nu se ştie…
Doi sumonştri pe-o saltea
Joacă leapşa-n barca mea.
Barca s-a umplut de tot
Şi nu ştiu, nu ştiu să-not.
Să evit un nou eşec.
Benevol am să mă-nec:
Mă voi duce lin la fund
Şi-acolo am să m-ascund.
Am un dor şi am un crez – Voi să mă dezintegrez.
Să-mi fac loc în prenatură
Revenind la forma pură.
Graţios păşind pe poante
Voi umbla printre cuante – Voi să fiu un neutrino într-un veşnic du-te-vino…
Adu, mamă, maioneza
Să mă dau să-mi steie freza în poziţie de drepţi.
Să dau moarte în adepţi
Cu valoarea-mi intrinsecă
Când mă duc la discotecă.
Foaie verde măghiran.
Sunt un tip lombrosian.
De nimic eu nu mă tem – Nici de legi, nici de blestem.
Nici de şiş, nici de topor.
Nici de ura tuturor.
Sunt un individ lucid.
Mereu gata să ucid.
Dar şi eu sunt Om… Iubesc
Plaiul nostru românesc.
Încinge, muică, grătaru.
Că tăie taicu măgaru' – îl tăie şi îl tranşe
Şi vine cu fleicile…

Încinge, muică, mangalu.
Că tăie taicu şi calu, îl tăie bucăţi-bucăţi – Ne dă pecie la toţi.
Adu zaibăru' şi prazu.
Că sări taicu pârleazu'.
Încinge grătaru' bine.
Că te taie şi pe tine…
Taicu să făcu moroi
Şi ne taie pe-amândoi.
Dacă nu-l incinerezi
Ca în *Capra cu trei iezi*.
Brăduleţ, brăduţ drăguţ.
Ninge peste tine…
Să te cruţ, să nu te cruţ?…
Nu mă vede nime!
Pădurarul s-a culcat.
Noaptea e târzie.
Se aşterne peste sat
Abur de beţie.
Porcul l-am sacrificat.
Caltaboşii-s gata.
Dacă n-am şi-un brad ornat.
Mi se pune pata.
Vinul este în butoi.
Ţuica în canistră.
Vino, vin în caz la noi – Vremea e sinistră:
Fenomene nefireşti
Se anunţă-n tară – Vino-n caz, să nu răceşti
Dacă stai afară.
Vino, vin la adăpost.
Nu sta-n frig şi-n zloată.
Tocmai am ieşit din post
Şi-o s-o facem lată…
Am să-ţi pun în vârf o stea.
Lumânări – o mie.
Şi mă urinez pe ea
De ecologie.
Sanda spală la covată
Şi e tare supărată.

Căci păpuşa mititică
Murdăreşte fără frică
Rochiţe şi sortulete.
„Am s-o bat să se dezveţe”.
Zice Sanda şi aplică
O soluţie antică.
Ale cărei rezultate
Uneori sunt contestate:
„Na! Na! Uite-aşa
Bat eu păpuşica mea – Cu căpşorul de podea
Şi papucul peste faţă – Pariem că se dezvaţă.
De vrea să rămână-n viaţă?
O dată dacă mai face.
O să-nfig într-însa ace
Şi-o s-o-mproşc cu ceai fierbinte.
Na! Ca să mă ţină minte…
Păi aşa ne-am înţeles?
Are iar găuri în dres!
Fă, ţi-ai dat foc la valiză!
Nici nu-i pasă ei că-i criză…
Că m-am săturat de când îi vorbesc cu glasul blând
Şi-o învăţ ce se cuvine – Nici că-i pasă ei de mine.
Mi-a ajuns, aşa că d-aia
O să-ntorc de-acuma foaia.
Pentru ea – mi sacrific anii
Şi îmi cheltuiesc toţi banii.
Să-i iau haine, să-i fac casă.
Păpuşicii nici că-i pasă.
Lasă, lasă c-o să-i pese
Când oi arde-o peste fese
Cu paleta de covoare.
A, se face că n-o doare…
Nu-i nimic, am o surpriză
Pentru ea: o bag în priză!
Şi-o s-o ţin tot nemâncată
Până nu mai văd o pată.
Nici pe şorţ, nici pe rochiţe.
Iar dacă mai face fite

Că vrea blugi de la Dior.
O-nchid în congelator.
Să vedem dacă-i convine
Să se pună ea cu mine.
Când oi lua-o la poceală.
Singur printre mârlani îi scot ochii, o las cheală.
O pârlesc pe aragaz.
O închid la Alcatraz
Şi o tai felii, felii – Numai mamă să nu fh!”
Astăzi Sanda nu mai spală.
Căci pedeapsa corporală
Aplicată păpuşicii
I-a adus doar beneficii, în absenţa unui trup.
Hainele nu se mai rup.
Nici nu se mai murdăresc.
După cum e şi firesc – Jocul cu păpuşi ne-nvaţă
Cum să ne purtăm în viaţă.
De-aceea poate să-şi ţie
Sanda ca scoşi din cutie
Copilaşii toţi în grup – Pur şi simplu nu au trup.
Vânătorul descălţat.
Cel cu noroc la vânat
Când pornesc la vânătoare.
Trag bocancii din picioare
Şi orice vieţuitoare
Mai se zbate-un pic şi moare, în savană, pe mirişte.
Nu e feară să-mi reziste – Girafe şi căprioare
Cad răpuse de duhoare.
Ursul, cât îi el de urs.
Cade cu labele-n sus.
Animalele mai mici
Le-am exterminat de-aici.
Dar nici animalul mare
N-are şanse de scăpare.
Elefantul, bunăoară.
Nici grenada nu-l doboară.
Da’ când scot la el bocancul.
Zici că l-am izbit cu tancul:

Cade lat cu trompa moale
Și nu poa' să mai se scoale.
Balena se-ascunde-n apă.
Da' de mine tot nu scapă:
Cât o fi ea de isteaţă.
Tot iese la suprafaţă
De pe unde s-o fi dus – Da' iese cu burta-n sus…
Antilope, foci, gazele
Fug de nu mai ştiu de ele
Numai când m-aplec discret
Și pun mâna pe şiret.
Nobilul cerb carpatin
Se cutremură când vin – Doar un pic de mă miroase.
I-ngheaţă măduva-n oase.
Dinozauri de-ar mai fi.
Eu i-aş face iar stafii:
De-ar scăpa ei de comete.
Eu i-aş da gata din ghete…
Câtu-i lumea nu-i vânat
Să-l scap când îs descălţat!
Vezi bine că nu se-nşală
Selecţia naturală – Eu de aia-s ăl mai tare.
Fiindcă am două picioare.
Care n-are, treaba lor…
Eu le sunt superior
Și-uite d-aia îi omor.
Chiar de stau într-un picior.
Numa sconcsu-i animal
Cari cu el mă simt egal…
Foaie verde, foi de plop.
Lică este licantrop – Ziua ară pe ogor.
Noaptea urlă-ngrozitor.
Când iese de la bufet.
Se transformă-ncet-încet:
Îi apare păr de lup
Pe obraz, pe gât, pe trup.
Dintre pulpe coadă-i creşte
Și îi cresc gheare la deşte

Şi la mâini, şi la picioare.
Şi-are creastă pe spinare.
I-atârnă limba din gură.
Se preschimbă la dantură
Ca spălat cu Blendamed
Şi-i aproape patruped.
Instinctele i se-ascut.
Creieru-i devine brut – Transformarea e completă…
Se-avântă pe bicicletă
Şi din două-trei pedale
El parcurge-ntreaga cale
Hăt, până-n extravilan…
Lasă bicicleta-n Ian
Şi când iese luna plină
Urcă-n vârful la colină
Şi face urât-urât
Şi din gură, şi din gât:
Hăule ca Howlin Wolf
Şi emană damf de sulf…
Da' lu' Tanţa nu-i e frică.
Că-i prietenă cu Lică
Şi au fost colegi de şcoală
Şi-n liceu, şi-n generală – ÎI stimează şi-l admiră
Şi-apoi e şi ea vampiră…
Pe colină la Chitila îşi consumă ei idila
În secret, fiin'că poporul
Nu-nţelege ce-i amorul.
Că are vederi obtuze
Şi-i pornit ca să-i acuze
Pe cei cu purtare brează
Dacă nu se conformează – Nu ştie ce-i toleranta.
De-aia Lică şi cu Tanţa
Ies din mediul social
Şi se văd în vârf de deal.
Unde, izolaţi de lume.
Conversează şi spun glume.
Ca alţi mii de-ndrăgostiţi.
Când nu ştiu că-s urmăriţi – Că nici ei, bieţii, nu ştiu

Că-n ceas tainic şi târziu, în loc aparent pustiu.
Leana lu' Solomonaru
Se-aţine-n tufiş cu păru'
Ascuţit şi numai bun.
Din esenţă de alun.
Lustruit şi uns cu seu.
Să intre instantaneu
L-alde Tanta-n miocard.
Rupt anume chiar din gard – Gardul de la cimitir – Că e bun contra vampir…
Dar să ascultăm şi noi
Ce îşi spun duios cei doi:
„Vii la Medico-Legal
Mâine seară, că e bal?
Haide, vino, că se-adună
Toţi ai noştri din comună".
Îi şopteşte Tanţei Lică.
„Nu viu Lică, că mi-e frică".
Dă Tanţa să-l tachineze…
Leana mai-mai să turbeze.
Se strofoacă, se oftică – De, şi ei îi place Lică
Şi n-ar vrea, n-ar vrea de loc
Să iasă cumva din joc
Şi să piardă – aşa partidă…
Tanţa, suplă şi lividă, îl cată de paraziţi
Cu cei doi dinţi ascuţiţi
Pe masculul vieţii ei – Ochii-i scapără scântei în timp ce-i dezmiardă blana…
Gata, nu mai rabdă Leana.
Leana lu' Solomonaru.
Iese din tufiş cu păru'
Şi cu o mişcare dură.
Cum scrie-n literatură.
O-nţeapă pe creatură în sectorul cardiac…
„Gata! I-am venit de hac!"
Strigă Leana triumfal.
„Lică, vin cu un la bal.
Iar în caz că nu-ţi convine.

Am un par şi pentru tine”.
Koichiko Koizumo
Era campioană sumo.
Răzbise-n campionat
Şi femeie, şi bărbat.
Şi local, şi-n mondiale – *7*
Namile şi matahale…
Însă, nu vă fie frică.
Nu era nici ea prea mică…
Numai ce se opintea
Şi-azvârlea de pe saltea
Orişicare oponent – Mare, mic – indiferent.
BUF! Cu capul de ciment
Şi mi ţi-l dădea de-a dura
De îi răvăşea coafura
Şi îi clămpănea dantura…
Ajunsese, evident.
Cea dintâi în clasament.
Cea mai grea dintre cei grei – Avea cupe câte vrei
Şi medalii căcălău
Acasă-n palatul său.
Că avea, normal, palat
Şi staff specializat:
Grădinar (pe unu, Mişu)
Să-i grebleze-n zori pietrişu.
Şi şofer, şofer de T.I.R.
S-o transporte la turnir…
Bucătari – vreo patruzeci, îi găteau pilaf, ghiveci.
Şi pătate şi dovleci.
Dovlecei de Hokkaidō.
Preparaţi à la Bushido.
Porţia era enormă.
Ca să o menţină-n formă…
Şi avea coaforul ei.
Care îi turna ulei în coafura-i colosală.
Să ţină la tăvăleală.
Avea maseur personal.
Hadâmbul Hatâr Halal.

Să-i facă frecţii pe şale.
Cu uleiuri minerale.
Câte-o dată, foarte rar.
Când sărmanu-i adversar
Se-ambitiona-n zadar.
Pân' să cadă la podea.
S-o-mpingă şi el pe ea…
Şi avea băieş cu şcoală
Pentru baia-i rituală – Petrecea trei luni pe an
Lâncezind într-un lighean
(Un lighean cât un cazan).
C-aşa fac toţi luptătorii.
Ca să-şi activeze porii…
Mai avea, ca s-o distreze.
Stewardesi şi stewardese.
Şi-un gheiş, Maestrul Zen.
Să-i cânte din samisen
De sictir şi de alean…
Avea cosmetician.
S-o dea pe obraz cu fard…
Şi avea şi bodigard – însuşi samuraiul Marcu.
Maestru la tras cu arcu'…
Nici yacuza nu-ndrăznea
Să se ia cumva de ea – Trimiseseră, o dată.
Crezând că-i bună de plată.
Un răufăcător năimit
Să-i ia taxă pe buşit.
Ignorant şi-n plus beat-mangă
(A rămas făr' de-o falangă…).
De-atunci o lăsau în pace.
Să facă numai ce-i place.
Ajunsese cea mai mare
N Ţara Soarelui Răsare
(Cea mai mare, vreau să spun.
Desigur, după Şogun.)
Era mare şi făcea.
Efectiv, doar ce vrea ea – Bea pălincă, fuma Kent.
Lipsea la antrenament.

Chiulea din cantonament.
Şi-avea un comportament
Mai degrabă violent.
Asta nici nu-i de mirare, întrucât juca, se pare.
Jocuri pe calculator.
Cu efect dăunător – Cum le zice…? *Shoot em up*!…
Numa asta avea-n cap
Koichiko Koizumo.
Marea campioană sumo…
Dar având un bun renume
Şi-n arhipelag, şi-n lume.
Forţele politice
Nu-ndrăzneau s-o critice – închideau ochii şi gura.
Chiar dacă-ntrecea măsura.
Căci admiratorii ei
O cinsteau ca şi pe zei – Chiar şi-n templul Kamakura îi puseseră figura.
Ajunsese foarte sus – Ce-şi putea dori în plus?
Da-ntr-o zi, pe înserate.
I s-a aplecat de toate.
Ceea ce e de-nţeles:
Dacă e să ai succes.
Foarte mult şi foarte des.
Azi oleacă, mâine-oleacă.
Pân' la urmă ţi se-apleacă
Şi-ajungi în ultimul hal
De *spleen* existenţial.
Koichiko Koizumo
A spus: „Eu mă las de sumo…
Nu mai vreau, nu mai suport
Să mai practic acest sport – La ce bun măturat trotuarul.
Zi de zi, cu adversarul.
Şi-mprăştii orezu-n aer înainte să mă-ncaer?
La ce bun fac «HO!» şi «HÂC!»
Şi le fac la toţi în sâc
După ce i-am scos afară
Din zona reglementară?
Ce-mi treb e-un trimestru-ntreg

Să-mi degaj porii de jeg?
Până când să-ngurgitez
Terciul ăsta de orez.
Zi de zi, an după an?
Ce dacă-s Made in *Japant*
Numai voi tradiţie – Ies din competiţie!
Vreau în viaţă ceva nou – Voi dansa, de-acum, tangou…"
Şi a spus *Sayonara*
Lumii care-o adora.
S-a retras cu graţie.
Prompt, din federaţie.
Apoi a eliberat
Personalul din palat.
Dându-le la fiecare
Câte-o cupă în păstrare.
Şi – strângându-şi rogojina – A pornit spre Argentina…
Cetăţeanul şi bovina
Vieţuiau în Argentina în pace şi armonie
Şi-n oraş, şi pe moşie.
Fiindcă Junta militară
Făcea ordine în ţară – Aşadar, cin s-o conteste?
Oamenii făceau fieste
Singur printre mârlani
Şi se bucurau de viaţă
Până către dimineaţă.
Când, ieşind din club, speluncă.
Se duceau voioşi la muncă.
Iar când se punea căldura
Gata toată tevatura – Lepădau cravata, vesta
Şi-ncepeau voioşi siesta.
Iar apoi, pe înserate, îşi făceau un ceai de mate
Şi cu simţurile treze începeau să se distreze.
Când clipea-n firme neonul.
Se-auzea bandoneonul
Chemând în salon, locantă
Populaţia dansantă.
Şi veneau după ecou
Să danseze toţi tangou.

Care cum ştia mai bine…
„No, aicea e de mine – Concurenţii nu se-mping!”
A rostit, păşind în ring.
Koichiko Koizumo.
Fostă campioană sumo.
După oarece rumoare.
Dansatori şi dansatoare
I-au făcut cu trudă loc
Să pătrundă la mijloc.
„Ce te supără? Grăieşte!
I-au spus ei prieteneşte.
„Dragi fraţi argentinieni.
Prieteni, concetăţeni – Le-a spus dânsa cu simţire – Mulţumesc pentru primire.
Deşi-s aprigă din fire.
Când aud cântând tangoul.
Mă înmoi toată ca oul…
Am un of şi am un dor
În foru-mi interior.
Nu pot explica, dar voi
Să dansez şi eu ca voi!…
Căci din cap până-n picioare
Sunt cuprinsă de o stare
Ce-mi dă un intens imbold
Să dansez zvâcnind din şold.
Dar, în pasiunea mea.
Dărâm totul la podea
Şi fac mobila arşice.
Nu e lucru să nu pice.
Cât ar fi sala de largă.
Partenerii ies pe targă.
Căci îmi pierd iute controlul
Şi îi dau de-a rostogolul.
Cum să fac, deci, să prestez
Un tangou nejaponez?
Aş dori să mă menţin într-un stil neolatin – Să mă-nvârt şi să mă-ndoi
Lin, aşa cum faceţi voi.

Să nu-nchei asigurare
Pentru fiece mişcare…”
Şi atunci aşa i-a zis
Maestrul Jorge Luis:
„Draga mea, precum văd eu.
E un caz destul de greu.
Noi dansăm aşa c-avem
De mici dansul în sistem.
De mici n-am făcut decât
Să dansăm tangou şi-atât…
Dumneata nu eşti de vină.
Dar fiind, pardon, străină
Şi, pardon, extralatină.
Necesiţi, pardon, puţină
Ordine şi disciplină.
Mergi de-nvaţă să dansezi
La colegii finlandezi.
Că şi ei la rândul lor.
Deşi nu au, ca popor.
Fond genetic dansator.
Au ajuns la măiestrie
Dansând din melancolie.
Mergi la ei că, cine ştie.
Te învaţă meserie…”
„Chiar aşa-i, cum zice el”, întări şi Don Gardel.
Ce-ascultase tot ce-a zis
Maestrul Jorge Luis.
Koichiko Koizumo.
Fostă cineva în sumo.
Le-a mulţumit pentru toate.
Aplecându-se de spate
Cu palmele-mpreunate.
Şi, cu paşi răsunători.
S-a dus dintre dansatori.
A condus-o Don Gardel
Pân-aproape de hotel – *El Hotel Kokorazon*.
Zicea firma-i de neon – Şi i-a zis: „Fug, că, pardon.
Aud un bandoneon…”

Koichiko-şi luă adio
De la fabulosul Rio…
(Nepierzând mult timp cu şcoala, încurcase capitala…)
În camera de hotel.
A mai meditat niţel.
Le-a adus la zei ofranda
Şi-a pornit către Finlanda…
În Finlanda, flora, clima
Nu sunt chiar ca-n Argentina.
Şi nici fauna, în mare.
Nu-i chiar asemănătoare.
Dar tangoul îl dansează
Toată lumea. (Când e trează…)
După fabrică, birou.
Se strâng toţi pentru tangou – Se strâng toţi pe înserate
(Pe la douăş'pe jumate), în locuri amenajate.
Şi – în mod organizat – Şi femeie, şi bărbat – îşi îmbogăţesc cultura.
Păstrând ritmul şi măsura, în timp ce populaţia îşi manifestă graţia.
Atmosfera este plină
De bun gust, de disciplină.
Şi cum noaptea este lungă.
Nu există să n-ajungă
Timpul şi pentr-un pahar
După trei măsuri măcar.
(Uneori chiar şi mai des.
Dacă setea le dă ghes…)
Koichiko Koizumo
Uitase de tot de sumo
Şi simţea c-o trec fiorii.
Urmărind cum dansatorii.
Grupaţi în pluton compact.
Se mişcă-n acelaşi tact.
Se-ntreba cum ar putea
Să facă la fel şi ea…
Şi-atunci parc-anume-apare.
Să-i răspundă la-ntrebare.

Maestrul Kaaurismake…
Au băut un kil de sake împreună, discutând.
Pe-un ton academic, blând.
Ce metod-ar fi în ton
Cu specificul nipon.
„Fiind, pardon, cât o pagodă.
Ai nevoie de metodă
Să ţii ritmul şi măsura – I-a spus, tamponându-şi gura, între două căni de sake.
Maestrul Kaaurismake – Fiind, pardon, cât un golem.
Ai nevoie de sistem
Să faci paşii coerent – Că, altfel, dai de ciment
Cu sărmanul finlandez
De-o să ţi-l repartizez…
Că, pardon, încă mai ai
Năravuri de sumo-rai.
Şi năravuri şi alură – Vezi, deci, ce-ţi intră pe gură.
De mâine treci pe dietă – în zori, vodcă: o pipetă.
De îndată ce te scoli.
Că te apără de boli.
Apoi iei micul dejun:
Lapte – nu, că nu e bun.
Şi nici ceai, şi nici cafea.
Numai fulgi, dar fulgi de nea – Un castron, ba chiar şi două.
Stropiţi cu puţină rouă.
Vom sări masa de prânz.
Să-ţi mai scază din osânz.
Dar la cin o facem lată:
Una frunză de salată
Şi un ţurţure-n aspic…
Altceva, nimic-nimic.
Asta-i tot. Iar între mese.
Saune fierbinţi şi dese.
Între saune, se ştie – Cursuri de tangologie
(Practică şi teorie).
Să te mişti la meserie, începem imediat:
Într-o lună te-am format.
Şi-acu’ jos cu chimonoul

Dacă vrei să-nveţi tangoul…”
Şi-a trecut luna de grabă.
Koichiko – suplă, slabă.
Şi de nerecunoscut – A lăsat publicul mut
Când, în rochia-i de gală.
A păşit gingaş în sală.
Ce graţie, ce figuri – Căscau toţi şi ochi, şi guri
Şi se-apropiau de ea…
Uitaseră şi să bea.
Cum erau chitiţi s-admire
Eleganta-i unduire.
A ajuns în scurtă vreme
Koichiko să se cheme
Cel mai mare superstar
Al tangoului polar, în această calitate.
Ea avea, practic, de toate:
Servitori, maşini, palate.
Respect în societate.
Saună cu nestemate, în fine, tot ce se poate – Da-ntr-o zi pe înserate
(Pe la douăş’pe jumate).
I-a trecut cheful de toate
Şi a spus: „Mi-e dor, mi-e dor
De patrie, de popor…”
Şi-a decis să se-nturneze
Pe meleaguri japoneze.
Maestrul Kaaurismake
O-mbia cu vodcă, sake.
Frunze bune de salată.
Apă proaspăt congelată – Doar s-o-ndupleca să stea…
În zadar, pentru că ea.
Koichiko Koizumo.
Lăcrima: „Mi-e dor de sumo!”
Micul Adolf şi fisticul
Adolf adora de mic îngheţata de fistic.
Dar fisticul, plantă rară.
Nu creştea la el în ţară – Se-aducea cu mult efort
De departe, din import

(Adolf nefiind conştient
De acest aranjament).
Fiind deci comerţu-n floare.
S-a făcut băiatul mare.
Căci nu i-a lipsit vreodată
Porţia de îngheţată, îl lăsau părinţii-n pace
Să mănânce cât îi place.
Respectiv, câte o cupă
De-ngheţată-n loc de supă.
Adolf mai mânca apoi
O cupă la felul doi.
Delectându-se şi după
Felul doi cu înc-o cupă.
Parc-aud cum ziceţi toţi.
„Ce părinţi! Ce idioţi!
Astfel de nutriţie
Iese din tradiţie…"
Dar ce importanţă are
Când copilul creşte mare?
Şi în plus, Adolf al lor
Era bun, ascultător:
Ajută-n gospodărie.
Scria când avea să scrie
La desen, caligrafie.
Aritmetică, latină.
Făcea treabă în grădină
(Semănat, udat, plivit).
Purta guleraş scrobit
Şi cărarea pe o parte.
Era silitor la carte.
Dar ştia să se şi joace:
Aduna de prin băltoace
Mormoloci şi mormoloace
Şi-i ducea într-o cutie
La ora de-anatomie
Unde-i diseca pe viu
Cu scalpel, cu bisturiu.
Spre deliciul tuturor

Celor din laborator…
Ca orice copil normal.
Adolf îşi făcuse cal
Dintr-o coadă de drapel
Şi se deplasa cu el în fruntea unei armate
Aprige, dar inventate.
Inventase şi duşmanii
Pe care-i bătea-n campanii.
Născocind câte-un motiv
Să devină agresiv.
Căci Adolf, de felul său.
Nu le-ar fi făcut vreun rău…
Crescu mare şi voinic
Cu-ngheţată de fistic
Şi-ar mai fi evoluat
Dacă la un moment dat
Nu s-ar fântâmplat să fie
Corigent la geografie.
Dar n-a fost el vinovat.
Că-nvăţase, de-nvăţat – A aflat din manual
Cum că-n spaţiul lor vital
Nu creştea fistic… Şi gata.
I s-a pus lui Adolf pata
Şi-a făcut o tevatură
Contra mediu şi natură
De ziceai că l-a muşcat
Tarantula şi-a turbat.
Se jura chiar c-o omoară
Şi pe doamna profesoară
Dacă nu combate-ndată
Teoria eronată – Cum adică să nu crească
În graniţa strămoşească
Mândra plantă de fistic
Pe care-o iubea de mic?
Doamna profesoară Katz
L-a certat: *Du*, *bloder Fratz*!
Şi i-a tras cincizeci la palm
Să devină iarăşi calm.

Şi ca să se-nveţe minte.
Din acea zi înainte.
De câte ori l-asculta.
Profa mi ţi-l depuncta.
Ceea ce ne şi explică
Media extrem de mică
Obţinută la sfârşit
De şcolarul prigonit.
Neînduplecata doamnă
L-a chemat să vină-n toamnă
Fără urmă de clemenţă.
L-a chemat la corigenţă.
Prevenindu-i vehement
Că-l lasă şi repetent
De nu-nvaţă mai departe
Geografia cum e-n carte…
Ignorând orice poveţe
Să pună mâna să-nveţe.
S-a pus Adolf să rescrie
Cărţile de geografie.
Când a terminat de scris
Geografia lui de vis – Cea pe bază de fistic – Ce şi-a zis? „Hai s-o aplic”.
A iniţiat pe loc
O campanie ad-hoc
(Căci era de mic, se ştie, înclinat spre strategie).
Urmărind ca să transfere
Dincoace de frontiere
Zonele producătoare
De fistic, prin anexare, în această împrejurare.
Adolf a rostit, se pare.
Primul său discurs în care
Spunea ce intenţii are:
„Profesori şi profesoare!
Lasă că mă fac eu mare
Şi-am să vă arăt eu vouă
Ce e aia *lume nouă*”.
A spus el… Şi din păcate.

A ajuns să le arate.
În pădurea de molid
Betonăm frumos, solid.
Să nu calce în noroi.
Când se plimbă câte doi.
Gospodari şi gospodine, încălţaţi în şlapi, botine.
Am adus în luminiş
Basculante cu pietriş.
Agregat cernut atent.
Şi ciment. Mult, mult ciment.
Betoniera e pe drum.
A sosit. Turnăm acum
Prima şarjă de beton.
Domnu' inginer Anton.
Şefu' de la antrepriză.
Umblă ca băgat în priză
Şi strigă la muncitori:
„Bă, să nu călcaţi pe flori.
Mama voastră de putori.
Şi să nu munciţi de formă.
Că eu vă plătesc la normă".
Animat de-un mare zel.
Micul ucenic Dorel.
Care-nvaţă meserie.
Intră-n benă c-o mistrie.
Să amestece cu ea
Betonul ca o peltea.
L-au trimis ai săi colegi.
Mai în vârstă, mă-nţelegi.
Şi deci cu experienţă
Să vadă de consistenţă
Şi de parametrii care
Dau betonului valoare.
Dorel e băiat cuminte:
Crănţăne betonu-n dinte
Şi le dă vesel de veste
Că betonul, care este.
E beton! Şi corespunde

Normelor de orişiunde.
Iar ei toarnă peste tot
Stratul de beton de-un cot.
Ca să poată cetăţeanul
Să intre şi cu Loganul.
Zi de vară până-n seară
Au turnat betonul, dară.
Când să plece-acas, surpriză:
Betonul nu face priză.
Şefu' de la antrepriză.
Când aude, intră-n criză.
Se apucă şi-i înjură
De face spume la gură
(Rezervând spaţiu mai mult
Obiectelor de cult).
Până când, să-şi vină-n fire.
Se opreşte să respire.
După ce respiră bine.
Inginerul îşi revine
Şi întreabă răspicat:
„Eu acu' pe cine bat?"
Arătând către Dorel.
Toţi răspund în cor: „Pe el!"
Cu betonul în măsele.
Dorel fuge. Fugi, Dorele.
Fiindcă domnu' inginer
A pornit c-o falcă-n cer
Şi cu cealaltă la sol.
Şi-ar putea ieşi nasol.
Ar fugi, dar nu-i prea lesne
Cu betonul peste glezne…
„Stai, Dorele!", îl îmbie
Inginerul. „Zi-mi şi mie.
Ce-ai făcut cu cel beton
De-i bleg ca un bulion?
Ce-ai făcut cu el în benă?
Povesteşte fără jenă".
Dorel e băiat cuminte.

Ca tă să-şi aducă-aminte:
„Dacă mă gândesc eu bine.
Cred c-am tras neste besine.
C-aseară mâneai fasole…”
„Ca pe Ana lu’ Manole”.
Strig-atunci domnu’ Anton.
„Mi te voi zidi-n beton.
Că-l turnarăm, cetăţene.
Cu fonduri europene.
Da’ pe tin te doare-n spate.
Indicii de calitate
Nu contează pentru tine.
Zi aşa, trăseşi beşine?
Când mă-treabă europeanu’
Zi, *Antoane*, *un ei banu’*
Alocat pentru lucrare?
Mai pot eu răspunde, oare.
Colea-s banii dumneavoastră!
Situaţia-i albastră…
Şi vina-i numai a ta.
Deci te vom implementa
Pân’ la gât în agregat”.
Şi l-au şi implementat.
Acceptând a lor ofrandă.
S-a-ntărit ca la comandă
Suprafaţa de beton.
Domnu’ inginer Anton.
Bucuros nevoie-mare
De aşa realizare, îşi ia trupa şi îndată
Se-apucă s-o facă lată
Cu licoarea preferată.
Sub beton, bietul Dorel
Mai că se scăpa pe el.
Căci fasolea din ajun
Stătea ca ghiuleaua-n tun
La Dorel în intestin.
„Nu mai poci să mai mă ţin”.
Se văita Dorel cu jale.

„Mă apasă peste foaie
Cingătoarea de beton”.
Şi-a scăpat un flatulon
De-a crăpat betonu-n jur…
Dorel s-a săltat în tur.
Constatând cu bucurie
Că e liber… „Ce să fie?”
Se-ntrebau ai săi colegi.
Zăpăciţi de cap şi blegi
Şi nesiguri pe picioare
(Evident, de la licoare).
Contemplând dezastrul care
Se-alesese de lucrare.
Când în faţa lor apare
Betonatul ucenic:
„Ce să fie? Nu-i nimic – Zice şugubăţ băiatul.
„A trecut acceleratul…”
Am un toaster marca Braun
Şi l-am racordat la scaun.
Ca să-mi fac scaun electric.
Veţi zice că sunt excentric.
Poate… Nu vă contrazic.
Şi mai am şi un pisic
Care ziua doarme dus
Pe scaunul de mai sus.
Pe pisic îl cheamă Raj
Şi când bag în el voltaj
Zici că mi-am tras circ privat.
Raj e mare acrobat:
Se-ncovoaie-n chip şi fel.
Scapără blana pe el.
Din mustăţi îi sar scântei
(Toasteru-i reglat la „trei”).
Când dă fumul din pisoi.
Reglez toasterul la „doi”.
Raj e plin de energie.
Face piruete-o mie
(Dacă-i circ, păi circ să fie!).

Se dă peste cap şi sare
Cât e camera de mare
(N-am făcut împământare).
Până cade cocoloş.
Să nu crezi că-ţi torn gogoşi.
O să vezi, i-adevărat.
Fiindcă l-am înregistrat
Cu camera de filmat.
De plăteşti cinci lei intrarea
(Trăiască privatizarea!).
Poţi tu însuţi să priveşti
Giumbuşlucuri pisiceşti.
Vino şi ia loc pe scaun
(Scaunul cu toaster Braun).
Mă văităm că n-am program – Uite că de-acuma am!
Motănelul meu tărcat
Face tumbe şi şpagat în maşina de spălat – Parcă-i la campionat
De înot sincronizat…
Noţiunea mea de floră
Este planta carnivoră.
Pornind de la o idee
Să pun dinţi la orhidee.
Am donat deja un crin
Cu celule de rechin
Şi-am creat pe-această cale
O panteră cu petale:
Iată, din ghiveci răsare
Un lujer cu maxilare…
Se întinde prin odaie.
Clămpăne din dinţi şi taie
Tot ce întâlneşte-n drum…
Hop! Se dă la mine-acum!
Lasă că-l învăţ eu minte – Am să-i dau un ou fierbinte.
Prostu'! L-a-nghiţit întreg – Lujeru-i atârnă bleg
Şi culoarea i se schimbă.
S-ar văita, da' n-are limbă…
Lasă, puişor, că-ţi trece.
Na la tata apă rece.

Acum scoală-te şi treci
Un ţi-i locul. În ghiveci!
Şi rămâi la locul tău.
Că altminteri e de rău:
Te tai şi te pun în vază.
Ca pe cea din urmă loază.
Şi de-acolo – în ierbar.
Mădular cu mădular…
Ia te uită pe perete – Numa cranii şi schelete.
Nu mă face să te-nchid în butoiul cu acid.
Io nu zic, să muşti e bine.
Da' pe alţii, nu pe mine.
Aşa că, pe viitor.
Nu muşca aleator.
La comanda *Şo pă el*!
Iei poziţia – măcel.
Iar când îţi comand *Aport*!
Aduci omu' viu sau mort
La mine-n laborator.
La comanda la *picior*!
Mi te-alături şi rămâi
Cuminţel lângă călcâi.
Până te trimit din nou…
Sau mai vrei să-ţi dau un ou?
Văd acu' c-ai înţeles.
Dacă-ţi dă inima ghes.
Vei cunoaşte-n continuare
Doamne, domni şi domnişoare.
C-am chemat la five o'clock
Locatarii toţi din bloc.
Sunt sătul de-atâţi vecini.
Ca să fie mai puţini.
Te-aş ruga frumos pe tine
Să-i haleşti care cum vine.
Hai, ajută-mă, de vrei.
Ca să mai rărim din ei…
A sunat la sonerie.
Cin să fie? Cin să fie?

A… Popeştii de la 3!
Ţine minte: *Şo pă ei*!
Şi la fel pă fiecare.
De-ndată ce apare…
* * *
Ce seară obositoare!
Hai să mergem la culcare.
C-am scăpat de tărăboi – Am rămas în bloc doar noi
Şi de-acum n-o să mai fie
Niciodată gălăgie.
Care mai se mută-n bloc, îl invit la five o'clock…
NU MAI RUPEŢI FLORI, COPII
(CĂ-N PARC UMBLĂ CARALIL)
Mă dusei la spaţii verzi
Şi acolo – ce să vezi?
La mijloc de rond creştea
O mândreţe de lalea…
Avea un caliciu, frate.
Să-ţi bagi mâna pân' la coate.
Şi-n caliciu un pistil.
Nu exagerez, d'un chil.
Şi, normal, avea tulpină
Rezistentă, ca s-o ţină.
Cum s-o las acolo-n brazdă?
Dau s-o iau la mine-n gazdă.
Mai pe şest, să nu mă vază
Gardienii de la pază.
Când să sar la dânsa gardu'.
Mă trezesc cu bodigardu' – Din senin, ca în *James Bond* – Că ce cât la el în rond.
Acu, ce să zic şi eu?
„Ştiţi, lucrez la un muzeu.
Şi-am găsit un exemplar
Demn să intre în ierbar".
Şi arăt către lalea…
Ciuciu. Nu vrea să mi-o dea.
Începe să dea din gură
Despre parcuri şi natură.

Despre legi, regulamente.
Documente aferente.
Şi-n final, suprema fiţă.
Recită din Ienăchiţă…
Eu mărturisesc că-mi plac
Prăjiturile cu mac – Mai specific, umplutura…
Uneori întrec măsura
Şi consum aşa o doză încât viaţa-mi pare roză
Chiar atunci când împrejur
Peisajul este sur.
Atunci nu contează care
Partid e la guvernare – Eu votez cu fiecare
De nici capul nu mă doare.
Semn că macu-n foitaj
Face bine la sufraj.
(Până nu intri-n sevraj.)
Bine-ar fi să crească macul în grădină cât copacul!
Mi-am încurajat copilu'
Să devină inginer – I-am dat fosfor pur cu chilu.
I-am turnat în ochi piper
Ca să caşte ochii bine în jur, la realitate.
Nu la Kant, la lucru-n sine.
Hegel, Platon şi Socrate.
I-am dat jucării frumoase
De la vârsta de un an – Chei franceze, teu, compase.
Raportor, şubler, ciocan.
L-am lăsat să demonteze
Tot ce-a vrut muşchiuţii lui:
Prize, prăjitor, proteze – Tot ce-a fost şi tot ce nu-i.
I-am luat riglă de calcul *încă de prin clasa-ntâi*.
Cu planşeta şi cu calcul
L-am crescut la căpătâi…
L-am dus în excursii, vara.
La baraje, la Canal.
L-am plimbat prin toată ţara – Mină, şantier, furnal
Lui i-au fost locuri dejoacă
Chiar din fragedă pruncie.
Să se-nveţe şi să-i placă

Viitoarea meserie…
Iar când s-a făcut mai mare.
I-am luat de la talcioc
Levişi cu cinci buzunare
Şi pantofi de lac cu cioc.
Şi i-am zis, „Băiatul tatii.
Ţine minte, tot ce-ţi cer
E să ieşi dintre pramatii.
Să te scoţi d'un inginer.
Că io, tată, pentru tine îmi cheltui banii şi vlaga…"
Da' el m-a dat de ruşine:
L-am prins că citeşte Blaga.
De ştiam că-i trădător, îl făceam aviator…
Saolin a lu' Fensui
Saolin a lu' Fenşiii
Şi-a pus casa sus pe grui.
Sus pe grui şi-a cocoţat-o.
Ca să domine tot sato…
El a cântărit atent
Fiecare element
Ce urma a fi inclus în clădirea de mai sus
Şi a calculat să fie între ele armonie:
A mixat eficient
Apă, aer, foc, ciment în cazanul aferent.
Iar în zelu-i transcendent
A purces ca să măsoare
Părţile interioare.
Reuşind ca să evite
Unghiurile ascuţite
Şi contactul prea direct între cauză, efect.
Obţinând pe-această cale
Suprafeţe ideale.
Să se simtă trupu-n ele
Ca într-o a doua piele.
După care, fericit.
A trecut la colorit – Din pompă şi din penel
Zugrăvit-a fel de fel
De imagini şi simboale

Cu puteri subliminale.
A spoit cu bidineaua
Şi tavanul, şi podeaua.
Şi-a obnubilat pereţii
Cu nuanţa dimineţii
Sărutată blând de soare – Tenta corespunzătoare
Să-l menţină într-o stare
De constantă exaltare.
Pe capacu' la veceu.
De-un albastru ceruleu.
A pictat un curcubeu.
Ca să vină-ntr-ajutor
La sistemu' excretor.
Dă-i cu bere, dă-i cu var.
S-a scos beneficiar
Într-un ambient complex
De-ţi dădea fiori în plex.
Să menţină armonia
A tratat la fel şi glia – Din motive de culoare.
A plantat maci pe răzoare
Şi cânepă pe un strat
Extraordinar de lat.
Cu rapiţă printre ele
(Contra dureri de măsele).
Iar pentru că ochiul fură.
A-ngrădit a sa cultură
Cu-n zăplaz de arboret
Care-o proteja discret.
Şaolin a lu' Fenşui
A trăit în voia lui.
Fără nervi şi tensiuni
Până într-o zi de luni
Când ieşise în grădină.
Cu gândul s-o întreţină, înhămat la vermorel.
Trăgea cu năduf din el
Şi plivea o buruiană.
Când orga eoliană
Care atârna de grindă

Peste uşa de la tindă
L-a chemat c-o armonie…
Cin să fie? Cin să fie?
Şaolin şi-a tupilat
Vermorelul într-un strat
Să vadă cine-s intruşii
De-i încalcă pragul uşii
Cu tumultul omenirii – Poliţia? Musafirii?
Şaolin şi-a scuturat
Polenul de pe halat.
S-a dus glonţ la grupul care
Forfotea lângă intrare
Şi le-a zis: – S-aud, băieţi.
Cine-mi sunteţi şi ce vreţi?
Cu ce treabă pe la mine?
— Treaba noastră, Şaoline, îţi convine, nu-ţi convine.
E să instalăm turbine
Ca să dăm lumină tării – I-au răspuns vizitatorii – Şi vom face, prin urmare.
Un lac de acumulare.
Gruiul unde stai matale
Ne cam stă însă în cale
Şi-l vom rade-ntr-o clipită
Cu doza de dinamită
Prevăzută-n manuale
Să prefacă gruiu-n vale – Respectiv, gruiul matale…
Şi-am venit să-ţi dăm de ştire – Mută-te la mănăstire.
Sau în gazdă, sau în cuşcă.
Fiindcă la comanda „Puşcă!”
Din ăst grui n-o să rămână
Decât fum, praf şi ţărână – Elemente care nu-i în tradiţia fenşui.
Şaolin le zise blând:
— Precum văd, aveţi de gând
Să daţi iama-n caz la mine
Cu invenţii şi turbine.
Nu găsiraţi voi alt mal.
Pe Argeş mai în aval.
Să trântiţi acumularea.

Futu-vă în bot mam' mare a
Azi şi mâine să vă fut?
Iaca – sâc! – că nu mă mut!
— Bine, Domnu' Şaolin.
O să stai în submarin
Dacă nu te muţi, că vine
Apa mare peste tine – Pân' la urmă tot sfârşeşti
Ca păpică pentru peşti.
Deci mai bine fă-ţi bagaju.
Că noi construim baraju.
Poţi să zici tu orice-ai zice.
Dacă vrei să scapi, dă-i bice.
Că vin artificierii
Şi ne e să nu te sperii…
Şaolin s-a-nfăşurat
Strâns cu brâul în halat.
De trei ori s-a înclinat
Spre intruşi, şi-a cuvântat:
— Nu vă fie cu bănat.
Da' e căzu' să vă spui – Tot ce mişcă ici pe grui.
Din cornişă-n temelie.
Mi-i prieten numai mie.
Iar cu voi prieten nu e!
Deci vă zic de trei ori *muie*!
Căutaţi pământ şi apă?
Să vedem care mai scapă.
Că io dacă mă-ntărât.
Să n-am parte, fac urât – Să vedem care lu' care
O să-i facă demolare.
Mă făcurăţi să mă-n furii.
Deci vă sparg la colţul gurii.
Şaolin a lu' Fenşui
Şi-a luat, aşadar, din cui
Nunceagul de corcoduş
Şi-a dat iama în intruşi.
Atingându-i din viteză
La dantură şi în freză în mod pur aleator.
Le-a dat, aşadar, omor

De vedeau, bieţii, scântei.
Apoi s-a răstit la ei, încruntându-se cumplit:
— Luaţir-vă-ţi teodolit
Şi ce scule mai aveţi.
Şi valea de-aici, băieţi.
Că dacă mai staţi pe gânduri
Vă împachetez în scânduri
Cât sunteţi de ingineri…
— N-o să facem ce ne ceri – I-au răspuns ei cu aplomb.
Căutându-se de plomb
Şi grijindu-şi de cucui – Să te cari *tu* de pe grui.
Că ocupi locu' degeaba.
Noi vrem să ne facem treaba.
„Valea" zici? Vale să fie – O să scoatem din cutie
Dinamită şi focos
Să-ntoarcem gruiu' pe dos.
N-am venit aici degeaba.
Noi vrem să ne facem treaba.
Să dăm electricitate
La oraşe şi la sate.
Şaoline, Şaoline.
Vrem să instalăm turbine
Şi alt loc în zonă nu-i
Decât gâlma ta de grui.
Urlă cât oi vrea tu *muie* – Planul e bătut în cuie:
Poţi să plângi, poţi să te tai.
Poţi să crăpi, să-mpingi parai.
Să ne molestezi mam' mare a – În zadar! Acumularea
Tot va apărea pe hartă – Şi-o să-i zică „Valea Spartă".
Nu te crampona de-un loc.
Hai că te mutăm la bloc – Să vezi numa ce confort:
N-o să vrei să pleci nici mort.
Spune, ce te ţine-aici?
Nişte tufe de urzici?…
— De urzici – da, inginere.
Dar urzicile din strat
Sunt urzici cu fond genetic
Radical modificat:

Dacă tragi un fum din ele îţi cresc aripi la pingele
Şi elici din fontanele.
Şi cât ai clipi cu geana
Te trezeşti drept în Nirvāṇa.
Facem proba chiar acum.
Luaţi de trageţi câte-un fum.
Luaţi colea din vermorel – Le da ghes cu mare zel
Şaolin, pe post de gazdă.
Extrăgând abil din brazdă
Vermorelul cu pricina – Luaţi, ca să-mi cinstiţi grădina.
Inginerii, ingineri – Naivi, ce poţi să le ceri?
Nu s-au pus ei cu nebunu'.
Au tras câte-un fum – doar unu'
De la el din aparat.
Dar – nu ştiu cum s-a-ntâmplat
Care cum a inhalat.
Ca prin farmec a uitat
Că deja trăsese fumul
Şi-a mai vrut să tragă unul.
S-au pus toţi cuminţi la rând.
Liberi de orice alt gând
Şi-au tras multe săptămâni
Fumul verde în plămâni.
Şefii de la energie
Se-ntrebau: „Măi, ce să fie?
Unde ni sunt inginerii?
S-au topit? I-au luat hingherii?
Sau au luat-o pe ulei?"
Şi-au pornit-o după ei.
Numai, vezi, că n-aveau cum
Să vadă gruiul de fum.
Că de când trăgeau băieţii
Se-nteţise pâcla ceţii
Şi căzuse peste sat…
— Ce se-ntâmplă? A puşcat?
Se zgârmau în scăfârlie
Şefii de la energie.
S-au pornit să strige tare:

— Ingineri, la adunare!
…Nici picior de inginer – Numai fum… Fum pân' la cer.
Au strigat atunci din nou – Nu s-a-ntors niciun ecou.
Că ecoul, deh, şi el
S-a spurcat la vermorel.
Cum strigau dânşii de zor.
Şaolin ieşi din nor:
— Nu faceţi atâta zarvă.
Că sunt în stadiul de larvă
Inginerii voştri care
Au venit la demolare.
Mi-am îngăduit să practic
Un mic exerciţiu tactic:
I-am luat pe toţi ostatici
Şi pentru că-mi sunt simpatici
O să-i ţin pe ceai de tei
Cât o să vrea muşchii mei.
— Şaoline, lasă saga.
Că te reclamăm la Haga.
L-a certat un birocrat
Cu costum şi cu cravat.
Arătându-i supărat
Ditai geanta diplomat.
Şaolin i-a replicat
Cu un gest cam deplasat.
Indicând mai jos de şale
Emisferele-i dorsale:
— Luaţi d-aci hidrocentrale!
— Mă ironizezi pe mine?
Vei da seamă, Şaoline!
— I-a spus aspru birocratul – Şi-ţi poprim şi aparatul
Care face-atâta fum
Că nu vezi să mergi pe drum.
De nu dai de bună voi
Inginerii înapoi, înţeles-ai, Şaoline?
„De frică mă scap pe mine".
I-a răspuns în gândul lui
Şaolin a lu' Fenşui.

Iar apoi, cu voce tare:
— Propun o colaborare – Vă restitui personalu'
Şi-mi lăsaţi în pace dealu'…
— Care deal? Că ăsta nu-i
Decât un pârlit de grui – L-a apostrofat de jos
Un alt birocrat burtos.
— Dacă-mi mai insulţi meleagul.
Vin la tine cu nunceagul
Şi-ajungi birocrat defunct.
L-a pus Şaolin la punct.
— Ho, c-am priceput mesajul – Şi-a luat seama personajul – Nu mai construim barajul.
Numai dă-ne anturajul – Inginerii – înapoi.
Mama ta de chinezoi!
Saolin a vrut să ştie:
— Şi ce-mi daţi ca garanţie?
— Vrei şi garanţie? Fie…
O să-ţi facem o hârtie
Cu ştampile peste-o mie.
I-a răspuns cu viclenie
Eminenta cenuşie
Din sectorul energie.
— Dacă-mi daţi act cu ştampilă.
Orice ceartă-i inutilă.
Bătu palma Şaolin.
Prefăcându-se cretin.
Birocraţii, pe la spate, îşi dădeau ghionturi şi coate…
Saolin i-a invitat
Cu un gest civilizat
Să păşească-n urma lui
Şi-au pornit în sus pe grui:
— După mine, birocraţi.
Haideţi să recuperaţi
Inginerii de elită
Care nu se mai agită.
Căci s-au liberat de karma
Şi-au uitat cu totul larma
Traiului cotidian…

Mergeau în şir indian.
Dar cum au intrat în nor.
A dat strechea-n-n rândul lor.
Fiind ei loviţi de streche.
Trăgeau fum şi pe ureche
Şi-ngânau fără să ştie:
— Energie… Energie…
Saolin a chicotit:
— Iaca pohta ce-am pohtit.
Iar în juru-i birocraţii încercau să-i intre-n graţii – Se dădeau pe lângă el
Să le dea din vermorel…
Saolin le-a dat la toţi:
— Na-vă-n *chihlu* meu dă oţi.
Că la mine energia
Nu costă toată simbria
De-o ia omu' într-o lună
Cu familia-mpreună.
Vă dau subvenţionat
Fiecare chilovat.
Să căderi toţi în extaz.
Că de aia-s lămpi cu gaz
Şi sobe cu parafină – Nu ne trebuie turbină.
Nici turbină, nici baraj…
Şi care-o intra-n sevraj.
Treaba lui, el e de vină
Că nu şi-a pus în grădină
Lotus, cânepă, mărar.
Ca tot omu' gospodar…
Astfel cugeta senin înţeleptul Şaolin
Cu o mină fericită.
Aprinzându-şi o clătită
Cu-n baton de dinamită…
Pân' la urmă, Valea Spartă
Tot a apărut pe hartă.
Cocoloş Explorator
Patrula pe ecuator…
Poate sunteţi curioşi

De ce-l cheamă Cocoloș
(Că Explorator, se știe.
Vine de la meserie) …
Numele ăsta bizar
I se trage, așadar.
De la prea-măiastra-i artă
De-a împături o hartă:
Face harta cocoloș
Și-o aruncă drept la coș
Susținând că pentru el
Toate hărțile-s la fel.
Câtă vreme ne arată
Doar o suprafață plată.
Terra e, precum se știe
Din cartea de geografie.
O planetă durdulie
Și este un gest barbar
S-o turtești ca-ntr-un ierbar
Și s-o bagi în buzunar.
De aceea el preferă
Să-i redea forma de sferă
Modelând foaia subțire.
Atent, prin cocoloșire.
Până își redobândește
Forma plină între dește…
Doar c-așa era mai greu
Să urmeze un traseu.
Cum s-ar zice, coerent
Pe oricare continent – De aia umbla cu spor
Numai pe ecuator.
Ca să nu se rătăcească – O alegere firească.
Dacă e să ținem cont
Că întregul mapamond
Are dor un singur țel:
Să ne rătăcim pe el…
I-o decizie-nțeleaptă.
Deci, să îi poteca dreaptă
Și să nu te-abați nicicum

Când ai apucat pe-un drum.
Numai că pe ecuator
A căzut un meteor.
Blocându-i lui Cocoloş
Traseul din moşi strămoşi…
„Ei, acuma ce mă fac?”
Zise el. „Am dat de drac…”
Dracu’ zise: „Nu ţi-e bine?
Cum să dai aici de mine?
Că doar n-oi fi prost să viu
La plimbare prin pustiu – Eu prefer mediul urban.
Filmele cu Jackie Chan.
Firma Prada – nu-s spartan
O cină la restoran.
O plimbare în Merţan.
Şi distracţiile care
Se găseşte de vânzare…
Ce să caut io-n natură?
Nu-mi priește viaţa pură!
Auz că pe-aici sunt lei – Să te văz pe un’e-o iei…”
Cocoloş Explorator
Se temea îngrozitor
De lei şi-orice altă fiară – Linia imaginară
Numită „ecuator”.
Nu trecea prin preajma lor.
Că erau prea fioroşi.
De aceea Cocoloş
Nu intra în jungla deasă – Ştia că n-o să mai iasă…
Dar acu’ n-avea ce face.
S-a sucit încolo-ncoace.
S-a-nvârtit, s-avem iertare.
Ca un ou într-o căldare.
Doar să-i vină vreo idee
P’unde şi-ncotro s-o ieie.
Nu cumva să intre-n bozii…
S-a-nvârtit în jurul cozii
Până când a căzut frânt.
Ca plăcinta, la pământ.

Căci nu mai avea putere
Să se-agite şi să zbiere…
Şi i-a fost atunci uşor
Bietului Explorator
Să recunoască cinstit
Cum şi unde a greşit:
„Dac-aş fi avut la mine
O hartă, cum se cuvine.
Nu mai stăteam eu acum
Uite-aşa, ca prostu-n drum.
Dar n-o să rămân pe loc.
Fiindc-am fost un dobitoc.
Să mă-nvârt în jurul cozii – Mai bine o iau prin bozii
Fără niciun fel de hartă.
Ştiu că leul nu te iartă
Şi nici alte animale
Pe care le-ntâlneşti în cale, însă dacă meteorul
Mi-a blocat ecuatorul.
Naviga-voi în derivă
Pe-o rută alternativă
Pân' la prima librărie
Un se vând hărţi de hârtie…"
Şi-ncepu a hoinări.
Tacticos, prin bălării.
Fără niciun fel de plan
Cum să iasă la liman.
Cocoloş Explorator
O luase la picior.
Nu cumva să pice-n gheară
La vreun leu sau altă fiară.
Umblând el şi tot umblând.
A ajuns de tot flămând – îi treceau mereu prin gând
Bunătăţuri, rând pe rând:
Spaghete cu cârnăciori.
Drob de melc, sufleu de nori.
Pastramă de papagal.
Fluture fript pe mangal.
Scordolea de sconcs cu hrean.

Pui mediteraneean.
Piftie de elefant.
Chifteluţe à la Kant.
Octopăstrăv, bambus fiert…
Ş tot aşa pân' la desert…
Mai să leşine, când – Hop!
Ajunse la un non-stop
Etalându-şi prin vitrine
Rafturi cu de toate pline…
Iar pe firma lui, patroana
Scrisese: „Fata Morgana11.

„Ca să-mi ţină companie pe o insulă pustie, mi-aş lua un televizor".

zise-n barbă, gânditor.

Căpitanul Robinson.

Apăsând pe un buton.

„Cât am fost plecat pe mare – medită în continuare – nu erau televizoare…

Ah, ce viaţă-ngrozitoare, dacă aia mai e viaţă…

Mă şi mir c-am făcut faţă, zi de zi şi an de an, pe mare şi pe ocean, fără (a) micul meu ecran, care astăzi îmi oferă, dintr-un foc, întreaga Terră, să mă pot zgâi la ea, tolănit pe canapea.

Când programul e banal, dau degrabă pe-alt canal şi-atmosfera redevine palpitantă pentru mine.

Nu ştiu cine-a inventat un astfel de aparat, dar e cel mai minunat lucru pomenit vreodat …

C-am văzut, cât am umblat, ciudăţenii fel de fel, da' nimic grozav ca el – ca acest televizor licărind multicolor la mine-n sufragerie.

Nici pe-o insulă pustie n-ar putea urât să-mi fie dac-aş naufragia c-un televizor pe ea, să-mi aducă la picioare lumea câtu-i ea de mare".

Duhul Xanadiodir, sigilat într-un clondir cumpărat ca suvenir de blajinul Căpitan dintr-un port bolivian

(Bolivia nu mai are demult ieşire la mare), duhul ăsta, aşadar, prizonier de-atât amar de ani în recipient, era foarte reticent fată de televizor, motivând că nu-i uşor să se uite, noapte-zi, la atâtea nerozii.

Căitanu' l-asezase, printre tot felul de vase, pe măsuţa de cafea, iar el, vrând-nevrând, privea zi de zi, an după an, ce se-ntâmplă pe ecran.

Fiind zisul recipient circular şi transparent, nu avea săracul unde şi cum să se poată-ascunde.

Bietul Xanadiodir, zvârcolindu-se-n clondir, se văita, „Au, nu mai pooot…”

Căpitanul vedea tot – şi talk-show-uri, şi reclame, snooker, poker, şah şi dame.

Fashion Channel, Dans-antren.

Canal D, Taraf, Top Ten.

Asterisc şi Obelix.

Telesport, Dosare X.

Emisiunea pentru sate.

Cazuri neelucidate, filme, sport, cronici mondene, ştiri pe cele trei Antene.

Teleshopping, Trinitâs, de-i ieşiseră pe nas lu-alde Xanadiodir şi intrase în delir…

De aceea nu mă mir că, umflându-se-n clondir până n-a mai avut loc, a făcut clondirul poc!…

Îndreptându-se de şale

(la TV dădeau manele), s-a săltat duhu-n picioare câtu-mi mai era de mare – şi era… Deci din tavan, s-a răstit la Căpitan:

— Ia dă tu mai mic sonoru, că eu unu’ nu-i duc doru’.

Vrei pe-o insulă pustie cu televizorul? Fie!

Tot ce îţi doreşti tu ţie mi-e (tele) comandă mie…

şi i-a dus pe Căpitan şi pe (a) micul său ecran pe o insulă, taman în Oceanul Indian.

Insula avea de toate – peisaj, ape curate, pajişti necontaminate, banane pe săturate, suprafeţe adecvate să stai tolănit pe spate, cu membrele relaxate, sau să te propteşti în coate, având vizibilitate să priveşti şi zi, şi noapte programele preferate – însă n-avea, din păcate, pic de electricitate…

Îmi veţi da, precis, dreptate, când vă spun că aparate care trebuie băgate – mai frumos-zis – *conectate* la reţea ca să arate scene din realitate n-au în viaţă nicio miză dacă nu le bagi în priză.

Căpitanul Robinson a umblat din pom în pom prin întregul ambient dup-o sursă de curent…

Cum deja veţi fi ghicit, nicio priză n-a găsit, ceea ce i-a dat o stare de profundă deprimare.

Stare-n care l-a lăsat duhul de curând scăpat din cruntul

prizonierat şi s-a volatilizat, hotărât să se dezică de televizor şi sticlă.

Bucuros nevoie-mare c-a scăpat de sub teroare, duhul Xanadiodir cu fugiţii a dat bir şi s-a-ntors cu mare fală în Bolivia-i natală, unde s-a înscris la şcoală.

Învăţat-a să citească pre limba spaniolească – „Ah, ce bine-i să-ţi petreci timpul prin biblioteci!”

zicea duhul uşurat.

Ştia el din ce-a scăpat…

Căpitanul însă n-are, bietul, nicio alinare, căci pe insula pustie e mare monotonie.

Nu tu priză, nu curent – timpul trece foarte lent, aşa că se plictiseşte…

Cum dădea-ntr-o zi la peşte

(s-aibă ce mânca, fireşte), urmărind pluta absent, şi-aminti că-i inerent să existe un curent în oceanul ăla mare fremătându-i la picioare.

Căci curenţii, cum se ştie din cartea de geografie, se propagă circular prin oceanul planetar…

Ar putea să-l pescuiască – fu concluzia-i firească.

Şi c-un strigăt triumfal, aruncă ştecheru-n val, socotind c-astfel va scoate, pe fir, electricitate cât îi trebuie s-aprindă a ecranului oglindă.

Faţă-n faţă cu oceanul, el priveşte-acum ecranul, îl priveşte cu răbdare, în speranţa că răsare, poate, mira de reglare din valuri, în loc de soare…

Avertisment 7
Balada Rabiatei Arabella
Balada lu’ samurai 17
Finlandeza Haaricleea 27
Din bucata mea de pâine 3
Micul ajutor al mamei 41
Pisicuţa (1) 45
Pisicuţa (2) 47
Haiku felin 4
Gândăcelul 51
Măcelarul Magellan şi tranziţia la măcelăria de piaţă 53
Veta cu racheta 5
Geta cu bricheta 65

Fără geacă 75
Cu satârul ridicat 77
Balada lu' caporalu' M. Ilie 7
Balada Nelului 8
Doi sumonştri pe-o saltea 3
Adu, mamă, maioneza 5
Cântec 7
Cântec oltenesc
Colindă locală
Sanda. Baladă cu clăbuci
Vânătorul descălţat, cel cu noroc la vânat…
Balada lu' Lică Licantropu'
Koichiko Koizumo
Micul Adolf şi fisticul
Betonăm frumos, solid
Circus Braun
Motănelul cu program
Crin-rechin la ora cinci
Nu mai rupeţi flori, copii
(că-n parc umblă caralii)
Confesiune
Micul inginer al tatii
Şaolin a lu' Fenşui
Cocoloş-explorator
Teleepopeea căpitanului Robinson

Lumea mârlanilor e stăpânită de brutalitate şi de o violenţă dusă-n derizoriu. Raţiunea o ia razna, rămâne lipsită de busolă, afectele îşi pierd măsura – ori se atrofiază, ori devin turbate. Efectul este un râs sardonic şi necruţător.

Finlandeza Haaricleea ajunge în România, unde se simte ca în

Parnas când inhalează noxe. Datorită talentului de a împărţi lovituri de lopată, primeşte un post de dresoare de băieţi nărăvaşi. Semt făcute experimente cu arsenic, care demonstrează că diferenţa dintre om şi animal e „de ordin minimal". Unii părinţi se transformă în moroi.

Un volum pentru copiii de la 10 la 0 de ani.

„Cu totul osebit în felul său, om al timpului postmodern, deocamdată blazat în cuget, iubitor de pastişe cam exagerate, ironic

mai peste marginile iertate, până acum aşa de puţin format încât ne vine greu să-l citäm îndată ce-l citim, dar în fine, poet, poet în toată puterea cuvântului, este d. Florin Bican".

Titu Maiorescu

„Cu acest volum Florin Bican a pus iarăşi muzicuţa la gură, spre a intona cântece de cartier şi de bibliotecă. Instrumentul, fireşte, nu mai e nou, are poate chiar câteva crăpături şi e puţin ruginit, iar cântăreţul nu mai are plămânul aşa puternic, se simt oarecari sforţări. Dar, oricum, e instrumentul lui şi e genul lui, şi d. Bican reuşeşte să ne dea câteva bucăţi frumoase".

Garabet Ibrăileanu

„Fagurele imens al poeziei lui Florin Bican are izvoare noi de miere pentru fiecare nou cititor şi nouă generaţie sau cititorii consumă şi o miere pe care şi-o depun singuri în el? Nu ştiu de-mi voi răspunde. Ştiu că îl voi citi încă o dată şi nu pentru ultima oară".

Vladimir Streinu

786067 10315
www.editura-art.ro
ISBN 78 – 606 – 710 – 31 – 5
EDITURA ART